

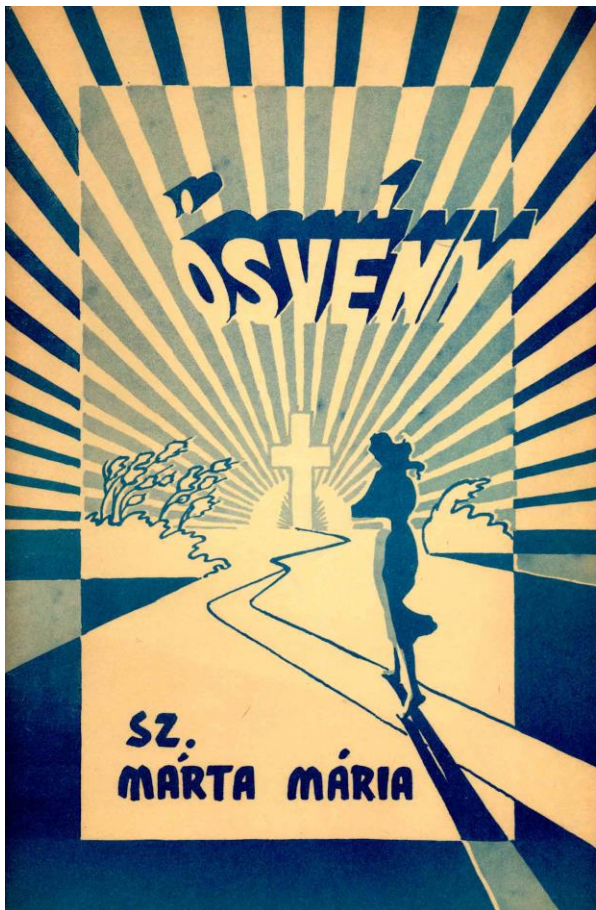
Szappanos Márta Mária

Ösvény

Olthatatlan lángok

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Szappanos Márta Mária
Ösvény
Olthatatlan lángok

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció két verseskötet elektronikus változata. A könyvek 1962-ben (Ösvény) és 1977-ben (Olthatatlan lángok) jelentek meg az Egyesült Államokbeli Clevelandben a szerző kiadásában. Az elektronikus változat Szappanos István engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog Szappanos István tulajdonában van.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék	3
Ösvény.....	7
Előszó	7
Regina Patrona Hungariae	8
Templomépítő magyarokhoz!	10
Ne mondd!	12
Nincs más utunk!	13
Valaki kopogott.....	15
Ösvény.....	16
Fatimai gondolatok.....	18
Immaculata Conception.....	20
Fatima csodája	22
Csodák világa a stadionban	23
Isten világa.....	24
Karácsony éjjelén	25
Isten is így szeret.....	26
Vigyünk Jézuskának báránykát.....	27
Koszorú kalács	28
Zúgnak a harangok	31
Olvasd a szentek életét	33
„Nem hiszek csodát!”	34
Higgyetek, mint a gyerekek.....	35
Földi létünk.....	36
Agyagsínálta korsó	37
Hazámban vagyok	38
Tavaszi.....	40
Tavaszi van	41
Szúnyog hegedű	42
Üveg furulya	44
Hétvégi szív-tánc.....	46
Rongy baba	47
Ősz van otthon is.....	48
Messzire hullott levelek.....	49
Szüret.....	50
Hová lett	51
Mi a szeretet.....	53
Úgy tűnik néha	54
„Anyám én nem ilyen lovat...”	55
Álmatlan éjszakák	57
Vigyázz.....	58
Cseléd vagyok!.....	59
Megállj.....	60
Döntesz, vagy építesz?	61
Az úrhajós.....	62
Rend	63

Születésnapon	64
Gyermek cipőben járunk!	65
Vigadni vágyunk	66
Én, Te, Ó.....	67
Édesanya	68
Bölcső himnusza	69
„Széthullott kékék”	71
Apró messiás	72
Kis Kató, Téalapó	74
Lacika	76
Sas szárnyakon.....	78
Jó Munkát!.....	80
Kalász	82
Emberek, fák, madarak.....	83
Ki tudja?	84
Ne csüggedj!	85
Szíved	86
Nem gazdag	87
Megmondom ki vagy.....	88
„Talita kum!” – „Kelj fel és járj!”	89
Vissza Istenhez!	90
Olthatatlan lángok.....	91
Előszó	91
Egy résnyi villanás!.....	94
Egérfogak.....	95
Fatima üzen: figyelem, figyelem!	96
Fatima üzen: figyelem, figyelem!	96
Csöppnyi óriások.....	97
Titkok tengere	100
Fatimai gondolatok.....	101
Immaculata – Conception	102
Ne keresd	104
Élő hanglemez!.....	105
Távoli villámok	106
Miért?.....	107
Mi a biztos?.....	108
Csodálatos kettő	109
Csodálatos kettő	109
Az a kicsi hajsza!.....	111
Bűn és erény.....	112
Betűk világa	113
Csillog a föld!.....	114
Égi látomás.....	115
Villanó percekben	116
Krisztus, vagy Barabás?.....	118
Mégmértetés	119
Három kakas szó	121
Lucifer álma!.....	124
Orkán szele zúg	125
Vigyázz!.....	128

Riasztó ének kobzos lanton!	129
Rózsák és tövissek	131
Tiszta szívek.....	132
Sátán almája	133
Fiastyúk.....	134
Éjszaka árnyai	136
Aki gyöngé, elveszett	137
Perc	138
Extázis	139
Van-e még szó?	140
„Kályha, honnan elindulunk”	141
Isten bűvkörében	142
Nem kell tudás	142
Vízcsepp a tengerben.....	143
Csönd hullása hallik	144
Porszem vagyok	145
Mindennap elmegy... ..	146
Csodákban élünk	147
Alfa, omega.....	148
Hangyák lázadása	149
Mert a szív hatalma	150
Lisieu rózsák, kötényéből	152
Vissza Istenhez!!!	155
Hitvallás	156
Kerted ágyacskája	157
Vakond ablakán... ..	158
Ősi rög	159
Nyárfás utak mentén... ..	159
Idegen áfium	160
Ősi rög	161
Mennék	163
Máté gazda.....	165
A falu lelke!	167
Kenyér és verejték	169
1949 Bremen	171
A megsúfolt „gyermek”-jogok – 1957.....	172
Széchenyi után	174
Hujj Tonuzóba.....	175
Koszorú kalács	177
„Ecce sacerdos magnus”	180
Régi hazám.....	182
„Justice for Hungary” – Igazságot Magyarországnak.....	184
Ne féld a vést... ..	186
Orgona virágok	187
Piros tulipánok	187
Virágot öntöztem.....	188
Májusi reggel!	189
Orgona virágok.....	191
Tavaszi oktatás!.....	193
Rózsákat ültettem	194

Az ős törvény marad!	195
Tavaszi ébredés	197
Örök ideál	198
Liszt, „Szerelmi álmok”	198
Mesék világa	199
Virágzó almafa	200
Örök ideál	201
Hulló levél nyomán	202
Farsangi ábrándok	204
Bolondos kis szellő	205
Walzer	206
Kakukk!	207
Milyen jó	208
Hosszú nyárfás úton	209
Fordított törvény?	211
Sátor embertől... ..	212
Keretben éltem	213
Reszket a csönd	214
Kinek, mikor, meddig?	215
Banyakemence	217
Koldus, vagy király?	217
Banyakemence	218
Édes, aranyos, kisbaba vagy	219
Karácsonyi kis angyalok	220
Legszébb csoda!	222
Nagy volt anyám	223
Élt, dalolt, szeretett... ..	224
Meggyógyított a szeretet	225
Lacika	226
Az, ki anyává lett	228
Anyákért sóhajt e nagy beteg világ	229
Meghal a gyümölcs	231
Könnyező Cherubok	233
Apák napjára	235
„Első és legnagyobb parancs a szeretet”	236
Nehéz parancs	236
Csillogjanak fénysugarak	237
Mindenki szívért könyörög	238
Mérleg serpenyőjén... ..	239
Apró szív-titok	240
Sebaj	241
Elmúlt a nyár	242
Levél Ilonkához	243
Vissza kell menni... ..	245
Csillogó kardvágás	246

Ösvény

Előszó

E könyvnek teljes tiszta jövedelmét a Fatimában készülő Szent István kápolna javára óhajtja fordítani a szerző.

Fatimai kegyhely, a széles nagy világon szétszórt magyarok lelki találkozója és búcsújáró helye lesz.

E szent kegyhely építéséhez, Isten dicsőségére, vigyünk mindannyian egy téglát.

Építsünk régi, szent-Istváni hagyományokból Új Magyarországot!

Minden embernek vannak pillanatai mikor lüktető gondolatainak szeretne formát adni. A gondolat megvan! De a forma?

Valamikor gyermekkoromban láttam egyszer, hogy készül a cserép korsó. Egy marékagyag a forgó korongon, s pillanatok alatt kecses vonalak születnek a kéz finom érintéséből. A képzelet színes vágyaiból...

Új gondolatok születnek, színek és formák gyúlnak a képzelet izzó kohójában, a gondolat és a szellem titokzatosan elrejtett tárházában. Most már csak egy kívánság él bennünk, formát adni a képzelet... cserép korsóinak, vagy kristály vázáinak.

Vágy tüzek minden emberben égnek. Isten, a szeretet kristály vágyából alkotott embert, katáng virágot, orchideát. Én parányi ember porszem én is vágyból a hűség vágyából írtam verseket. Formák, színek lángoltak bennem, hogy az Ég magasságának szeretetéről, hozzánk leküldött csodáiról, szegény meggyötört Hazánk fájdmából a vajúdó világ erkölcsi szomjúságából edényt formáljak, cserép korsót, vagy kristály vázát, katáng virágot, vagy orchideát? nem tudom. Csak azt tudom, hogy a szív, minden virágát szeretném csokorba kötni... hogy ne fájjon úgy a tövis-koszorú.

Regina Patrona Hungariae

Ki templomot épít,
Földi hazát szépít,
Fényes mennyeországban,
Lakóhelyet készít.

Egy-egy kicsi könyv,
Annyi mint egy téglá,
Szenvedő Hazánkért
Feltámadásunkra:

Vedd el, fogadd el
Ó áldott Szűz Anya
Szent István népének
Kegyes szószólója:
Regina Patrona Hungariae.

Templomépítő magyarokhoz!

Olympuszok csúcsán
Én nem járok.
Özönével, erdőben
Is nyílnak vadvirágok.

Apró nefelejcsből,
Máriás versekből
Bokrétát csinállok
S véle körbe, koszorúba járom
Ezt a széles, nagy világot.
Mindenütt, hol szétszórt
Magyarokat látok,
Asztalukra teszek egy szál
Mezei virágot.

Kicsi nefelejcsből,
Máriás versekből
Téglarakók leszünk mi is
Istenszeretetből.

Százezer magyarok,
Csak egyetlenegy dénárt,
De mindnyájan adjátok,
Mily nagy erő lesz majd
Százezer dollártok,
Hegy válik belőlük
Mint Magas-Kárpátok.
S véle fogjuk újraépíteni majd,
A régi Szent Istváni,
Új Magyarországot!

Építeni fogjuk
Piciny áldozatból
Buzgó imádságból,
Kálváriás magyaroknak
Golgotás utjából
Hitből, szeretetből
Összeforrt szívekből
Könnyeket hullató
Bűnbánat vizekből.

Áldja meg az Isten
Kardos Illés atyát,
Ki magyar szívből épít:
Krisztus Kálváriát.
Melléje sorolom
Gyórfy Albert atyát,

S minden igaz Magyar
Buzgó áldozatát,
Lelkes, hívó Fatimások
Széles nagy családját.

Százezer Magyarok!
Most, ha összeforrtok,
Csak egy cipóra valót,
De mindnyájan adjatok!
Ne felejtsetek
Hogy Jézus Krisztus,
Egy apróka cipónál
Nekünk többet adott.

Adjatok! Adjatok!
Hazát vesztett Magyarok,
S higgyétek el,
Felépítjük Fatimában
A szép, magyar
Szent István templomot!

Ne mondd!

Ne mondd hogy nincs,
Hisz nékem sincs,
Garmada számra
A földi kincs.

Mondd hogy van,
S add hamar,
Meglásd, tiéd
A végső diadal,

Nincs más utunk!

Évszázadoknak késő unokái,
Hitünket eljöttünk Hozzád megvallani.
Eljöttünk, hogy babért
S virágot szórjunk lábaid elé,
Hogy törhetetlen hűséggel adózzunk emlékedért.

Nincs más utunk
Melyen járni tudunk,
Csak szent hagyományaid
Ha élni akarunk!

Int a múlt, hogy tévelygő próbálgatásunk
A föld porába sulyt.
Egyetlen utunk!
Ha szent hűségben,
A tékozló fiú köntösében
Lábaid elé borulunk.

Közülünk sokan elhagytak
Tégedet Már réges-régen.
Királyi szent koronád fényét,
Porral hintette ádáz ellenséged.

S Te mégis élsz közöttünk:
Te dicső, Te szent,
Te halott nagy király!
S védő palástoddal
Reá borulsz a rögre,
Mely vérben ázott
Egy ezredév nyomán.

S Te mégis élsz közöttünk:
S előbb vagy az élők világa felett,
Mert ott fent az égi magasságban
A teremtő megszabta küldetésedet.

Ó tekints reánk, Te dicső, Te szent,
Te halott nagy király
S könyörögj érettünk,
Mert széthull nemzetünk,
Mint elsodort levél
A vihar után.

S könyörögj Te is érettünk
Istennek Szent Anyja
Boldog Asszony Anyánk,
S tartsd kezeid között

Ez ékes szent koronát,
Nemzeti létünk ez élő szimbólumát
Melyet Néked felajánlott

Apostoli, felkent, első nagy királyunk:

ISTVÁN KIRÁLY!

Valaki kopogott

Szegény lettem,
Az élet elhagyott.
Asztalomon lettem
Egy tépett papírlapot.

Egy kopottka ceruzát
Picurkát, nem nagyot
Vélem, hogy szívem ajtaján
Valaki kopogott.

Enyém a csönd,
Szegény már nem vagyok,
Most tudom igazán
Mégis gazdag vagyok!

Ösvény

A hold, a föld, a bolygók
Pályája megszabott.
Tarajos hullámok játéka, apály s dagály
A tengerek törvénykönyvében megíratott.

Ha őszre hajlik a nyár,
Sárgulnak, sírnak az életrózsák
Tavasszal illatkelyhüket kibontják,
S így, térdet hajt előttük a természet jóság.

A tél, dörmögő barlang lakója
Almos, bozontos fejét cammogva kidugja,
Szippant, megcsapja orrát a málnák fuvalma
S a zümmögő méhek tavaszcsókolta mézét,
Sóvár falásra csorgatja.

Ha átölel s megejt az erdő rengeteg,
Lépteid nyomát is óvd,
Mert alattuk életmag lehet.
Vigyázz, meg ne öld az életkelyheket.

Piciny parány a hangyák világa,
Ám halált oszt a testőr alabárdja,
Ha felségsértőre ront,
S veszélyben a királynő palástja.

Lapozd! a természetróttá ősi könyveket,
Mely hegycsúcstól a hangyák világáig vezet,
Sehol sem találsz árulást, pártütő rémeket,
Törvény megszabta életük rend, jóság Istenszeretet.

S az ember a nagy, a bölcs,
A teremtés bajnoka,
Korlátok nélkül él
S bolyong, e széles földkorongba,

Korallok mélyére száll,
Kagylók ölében gyöngyöt halász,
Meglöpja csöndjében a világúr titkait
S dölyfös kedvében Istent kotorász.

Agyát dicséri s gögijében felfuvalkodott,
Felejté, hogy anyát, mellyel nagy dolgot alkotott
Teremtőjétől róffal mért pántlikán,
Rövidke időre, csak zálogba kapott.

Agyát dicséri, hogy erőnek használ atomot
S feledé, hogy nem ő készíté, csak felfedé,
A csodák világában gyártott
Apró atom magot.

Valóban, csodákat mivel a tudomány,
Fényévek s bolygók hadával cimborál,
Világúr, tengerfenék, nincs többé akadály,
Szirtek felett röpül, mint szárnyat feszített
Pompás sas madár.

Ám ha kettévág egy érett búzaszemet,
Mikroszkópjával felleli az anyagrészecskéket,
Övé lesz, ha elemeiben rátalál
De életet! mely virágba szökken s magot ad,
Ily búzaszemet... ember nem csinál.

De eljő a vég, s ha ajtódon kopog a nagy kaszás,
Az óra üt, s közelg a végső elszámolás,
Meglásd, nem érdekel már többé körülted
E pompát kínáló fényes, nagy világ.

Réveteg szemeid nem kutatnak többé tudást
S földi kincseket,
Apróka ösvényt keresel a sűrű bozótban Apróka ösvényt, mely az ég felé vezet.

Mindegy, ha tudós voltál,
Reszkető kezeddél mappát hiába fogsz,
Az út előtted egyre ismeretlen,
Csak a hit világít, s ha hited él,
Tévedni el nem fogsz.

Ne félj a haláltól, ha igaz ember voltál,
Az igazság ösvényét ott túl is megleled,
Lobogó fáklyafényekkel feléd intenek majd,
S megfogják reszkető két kezéd.

Élj úgy, hogy ez utolsó pillanat könnyebb legyen
Élj úgy, hogy egész életed
Ez utolsó szent pillanat jegyében teljen,
Mert hidd el, mulandó minden mi e földön terem,
Örök egyedül az isten, szívből sugárzó
Égi kegyelem!

Fatimai gondolatok

Ha nem tudnál hinni
S nem értenéd meg Isten szavát,
Könnyes szemekkel tekints az égre
S keresd az Istenanyát!

Isten trónusa magas,
Agyaddal elérni nem tudod,
Istent felmérni, titkait elérni,
Véges, emberi elméddel, úgysem bírod!

Csak egyetlen egy út van számodra ideát,
Idd ki fenékig, az alázat poharát
S mint fénylő napsugár,
Kévékben omlik a kegyelem tüze rád!

Mert Isten a szelíd s tiszta szívűeknek
Magát megmutatja,
De a dölyfös, álnok világ előtt
Arcát eltakarja.

Azért született Jézus rongyos istállóba,
Hogy legyen szív, mely magát megalázza,
„Mert az én utaim, nem a ti utatok”
Én a földre szállt szeretet égő lángja vagyok.

Isten, sohasem kereste
A „nagyok” tárgyaló asztalát
Az Úr szőlőskertjében szegény halászok,
S pásztorok voltak a diplomaták.

S követnek ó hányszor, de hányszor,
Leküldte a földre Égi-édesanyját,
Hogy szivárványhídon eljusson hozzá
E bűnös, nagy világ.

S most, remegve félik embermilliók
A megjósolt jövő titkát,
Az égből földre szállt Fatimai
Szűz Figyelmeztető jóslatát.

Mert így üzent az Úr:
A döntés rajtunk áll,
Vajh, kitűzitek Isten zászlaját
Vagy porrá, s hamuvá lesz a világ?

Mert jaj nekünk, ha gyászos vétkeinkre
Bűnbánó gyógyfüvet nem lelünk,
Ha az igazság villáma sújt le ránk,
A kárhozat tűzében elveszünk.

Megment az Isten, két kezén, kitárja feléd,
Ne mondd, hogy nem látod Őt,
Ezer virágban s szívedben láthatod jelét,
Csak vétkeid súlya takarja titkos jelenlétét.

S hidd el, mert isteni kívánság,
Hogy a Szűz-anyát tiszteld és szeresd,
Hogy égig-érő láncot képeznek
E titkokat őrző, drága, rózsafüzérszemek.

Mert a megtévelyodott világ felett
Csak egyetlen kiút vezet,
A bűnbánatban megtisztult szívek,
S az ég felé emelt, százezer kezek.

Imádkozz naponta rózsafüzért!
Így a bűnös világ megtér,
S ki ma, korbácsot emel feléd, holnap
Tán, zokogva könyörög szívet, szívért.

Mert végül is mondá a Szent Szűz
„Szeplőtelen szívem diadalmaskodni fog”
S a vaklarmát üvöltő hamis fények helyett,
Betlehem szelíd csillagja ragyog!

Immaculata Conception

Mint rózsaszirm, hullt az égen át,
Egy sziklabarlang mélyén, leszállt,
Égi lebbenését nem láthatta senki,
Valaki Őt, az ég honából küldi,

Így kezdődött e történet, bús téli délután,
Rozsét szedegetett egy vezna kisleány.
Vállait szegényes kis kendő takarta, csak a sors
Volt nálánál mostohább, mely tova sodorta.

Sírt a szél, mostoha sorsával együtt sírdogált,
Mígnem jártában-keltében egy sziklabarlangot talált.
Telt az idő, múlt, a fák lombos ága hosszúra nyúlt,
De nicsak ott! a barlang mélyén Valaki megmozdult!

Óh, ha valaki látott már földi csodát?
Bernadett színét váltotta, mint fehér hóvirág,
Remegő térdekkel a föld porába hullott,
Arca mennyei fényben fürdött, ragyogott.

„Jer közelebb Bernadett, ne félj!”
Intett a fényözönben úszó égi Lény,
„Ki vagy Te?” kérdé Bernadett remegő hangon,
Felelt az égi Fény: „IMMACULATA CONCEPTION”

Aztán Bernadett s az égi Tümemény,
Beszélgetésben, mélyen elmerült.
S amint szívet cseréltek egymás között,
E két szív, eget és földet összekötött.

Sok csodát ígért a lourdesi Szűz,
Hogy csodákon keresztül, az ember üdvözül,
Templomot kívánt a jelenés helyén
S forrást fakasztott, hol a szív felderül?

Így szállt le a földre az égi üzenet,
S ez üzenettől, a világ megremeg,
S egy évszázadon át, a lourdesi Szűz,
Testet, lelket gyógyítani, meg nem szűnt.

De egyet ne feledjünk, a legnagyobb talányt,
Isten, vajon miért küldi e földre szállt csodát?
Nem, nem azért, hogy a világot bajától megóvja
Hisz Bernadett baját, földi nyomorát is biz mind meghagyta.

Sokkal többet ad Isten a csodákkal
Titkaiból látni enged egy-egy pillantással.
Mert a csodák Isten kezéből hullott fáklyafények,
Tüzek, melytől halott emberszívek új életet élnek.

Vakoknak szemeit megnyitja,
Hogy a mennyei gyönyört, megláthassa.
A bénát, járni megtanítja,
Hogy mindig az Isten útait járja!

S kinek hallása nem adatott,
Meghallja most a mennyei szózatot.
Ki mind mostanáig néma volt,
Istent dicsőíteni, megtanult.

Százak, ezrek, és embermilliók
Szeméről, szívéről a hályog lehullt.
Oh, könyörögj értünk Drága Szűz Anyánk
Hogy szent Fiadnak irgalma hulljon ránk!

Fatima csodája

Uram, hitet gyújtott bennem az égi üzenet,
Fatima csodája, feltárta szívemet.
Uram mondd, hogy tetszésed elnyerjem mit tegyek?
Mit tegyek, hogy vérré váljék bennem az égi üzenet.

Ha szívednek gyarló föld porát
Égi kegyelem sugározta át,
Áldozz az élet gazdag asztalán,
Hogy csordultig teljen az áldozat pohár.

Látod? Krisztus Urunk is mennyire szeretett
Csordultig megtelt a pohár, mikor szenvedett.
Tövisből hordott királyi koronát,
S így járta értünk, a véres kálváriát.

S mi, golgotád nyomában járó szegény magyarok,
Látod Uram, a mi vérünk is, hányszor ontatott.
Elével Bíboros Atyánkkal rabszolga sorsra jutott,
S a hazugság ostorával megkorbácsoltatott.

Mégis, látod Uram, vétkezünk szüntelen,
Járjuk az utakat, hol bűn, hiúság terem,
Messzire jár tőlünk az égő áldozat,
Halál honában építünk múltó légvárat.

De vajon, lesz-e majd
Ki e vesztébe rohanó világnak álljt kiált?
Lesz-e, ki megállítja majd,
Az égbe kiáltó bűnt s a közöny lavinát?

Mert ó jaj, el ne felejtsük
A Fatimai szent Szűz szavait,
„Nem tudom már soká visszatartani
Szerelmes fiamnak sújtó karjait.”

Áldozz! s takard be hanttal bűneid nyomát
Áldozz! hogy jobbá, igaz'ba legyen a világ.
Áldozz! s emeld magasra az élet poharát,
Segítsd építeni Fatima szent földjén

A bűnbánatért esdeklő Szent István kápolnát!

Csodák világa a stadionban

A stadionnak százezer betöltő karzatán
Ritka pompafényt kapott a nyári napsugár.
Mert a bajvívóknak, győztest kiáltó seregét
Égi harsonák zsongó zenéje üzte szerteszét.

Nem gyülekeznek most
Pompában öltözött torreadorok,
Csak égi zsolozsmát éneklő
Kolumbusz lovagok

S százezer torokból
Szűzanyát esdeklő, földi vándorok.
A cirkusz nagy porond, égő szívkorong,
S népek, csodakért könyörgő imája összeforrt.

Száz év, s dehogyan halványult
A lourdi csoda,
Él ragyog, s pompában tündöklük
E virággal teljes csodafa.

Él, s pompával teljes virágát szerte szórja,
S rózsafüzér láncát
Hívó szíveknek kezében
Égi koszorúba fonja!

Isten világa

Vigyázz! üdvösségedet el ne rabolja tőled a tudomány,
Sokan elégték már e bűvös lombik forralta boszorkánykonyhán.
A gőg, felmorzsolja érző ember szívedet
S szív nélkül... benned Isten világa elveszett.

Karácsony éjjelén

Meg-nyílt az Ég!
Pehelyspórákban hullt a szeretet fény,
Millió lámpa gyúlt
A sötétség titkos éjjelén.

Testet öltött s emberré lett
Az üdvöt sugárzó isteni lény,
S fehér gyolcsokban piheg, mint halvány
Rózsaszírom: a Szűz kebelén.

S gyúlt millió lámpatűz a sötétség éjjelén
S a föld minden zugába betört a lámpa-fény.
Úgy lángol azóta s patakzik szerteszét,
Hogy kétezer év sem olthatta el forró szív-tüzét.

E forró lávafényből
Harangot öntött a szeretet,
E harang zúgástól megittasult a föld,
A szikla megrepedt,

S meg-megkondul ember szívednek
Elrejtett zugában, halkán, csendesen,
S így szálldogál Karácsony éjjelen
A béke, s megszentelt szeretet.

Isten is így szeret

Mond! már öleltél magadhoz valaha kisdedet?
Ó, akkor tudod, „mit jelent
E mindent betöltő szó,
Hogy: szeretet.

Isten is így szeret!
Ily mindent betöltő szívvel teremtett,
Ám ne feledd, ó jaj neked,
Ha e mindent betöltő szerető szívet megveted.

Vigyünk Jézuskának báránykát

Néha verejték gyöngyözik homlokomon,
Ha szomorú szívvel azon gondolkodom,
Hogy folyton megújuló Isten csodákon
Lanyha unalommal, az ember tovább vonul.

Lehet isteni szívnek nagyobb fájdalom?
Mint szédült fajankók, ha futnak az aszfalton
S fitymálnak mindent, mit Isten alkotott,
S áldó két kezével asztalukra rakott!

Balgák, örültek s vakok módján járnak,
Kik ebből a világból egyebet nem látnak,
Mint mit a filléres boltok s nagyáruházak,
Üvöltő dervisek módján harsonáznak.

Habzsolnak mindent, mit falni lehet,
Felvásárolnak ócska divatcikkeket
Mindent, mi érző szíveknek üres,
De érzékeiknek gyönyört szerez.

Így rombolt össze mindent, mi szívnek való,
A lelketlen, modern civilizáció,
Mindent, mit Isten, a léleknek rendelt,
Könyörtelenül a földre tepert.

A tudást, mely Isten kezéből az élet számára kellett
Az ember ó ember! napjaink egén,
A halál szekereére ültet.
Kellett nekünk atom, hidrogén és sputnik:
Melytől percek alatt a világ szertefoszlik.

Volnánk csak juhokat őrző pásztorok,
Vezetnének minket fentről a csillagok,
Betlehem jászolhoz így könnyen eljutnánk,
S vinnénk Jézuskának hófehér báránykát.

Koszorú kalács

Kováaszt készítettem én is mint nagyanyám,
S anyám tanította kelesztett tésztából
Koszorút fontam.

S úgy ölelt át a koszorúba font puha
Foszlós kalács a szeretet
Gyolcs asztalán,

Ahogy a kis Jézus ölelő karjával átfogta
Szűz Anyát
Máriát.

Kelt a kovász, valamikor rég
S míg anyám a sok fehérnéppel bajoskodott,
Szorgos kezével, száz munkát folytatott.

Szívét kitérve dolgozott,
Így gondolok Rá most,
Hogy én is dolgozok.

Ó, mit nem adnék,
Ha itt volna most is velem,
S mazsolát szórna a kalács közé,

Megkenné tojással a szép
Kelesztett tésztát,
S örülne Ő is velem.

Mindig Rá gondolok, ha Jézust várom.
Forró szívéből egy darabkát
Kezeim közt, ha elmorzsálom,

Zokogva reá borulok.
Ízekre bontom, szétszedem, szétosztom
S darabjából az enyémeinek

Kik hozzám, szívemhez oly közel élnek,
Szétosztom, szétkínálom.
Vigyétek!

Ez ízekre bontott,
Százfelé osztott,
Édes anyamorzsát.

Jézus bölcsője ringat
Ennyi szeretet fakasztott
Édes morzsát.

Mindig anyámra gondolok, ha Jézust várom.
Harangfözlányok, ha szívemre dőlnek
Őt látom.

Ijedt szívemmel, tétován,
E bozontos utat, ha járom,
Sűrű bozótban elveszett

Kis Jézus lábnyomait, ha nem találom,
Anyám tudja, hol, merre kell járnom,
Véle együtt az utat megtalálom.

Magam rajta kapom,
Ha kovászos kézzel a tálát fogom,
Zúg, az orgona harangja bennem.

Így készítem a koszorú kalácsot
S unokámnak adok egy darabkát belőle,
Hogy megszeresse,

Szívébe vesse,
Pici nyújtófával forog apró keze,
Lisztet a tenyere,

Így adott nékem is anyám
A kalácstésztából. .
Így tanultam tőle Jézust várni,

Szorgalmas kezekkel koszorút formálni,
Míg a harangok zúgtak.
Így kell,

Szíved puha kalácsát szétosztani,
Jézus kicsi kezébe adni,
Szalmapárnáját megsimogatni.

Így készült otthon a kalács.
Sok házi nép között szétosztotta anyám
A sok örömet.

Most is látom karácsony este,
Ahogy áldott kezét megcsókolta
A sok fehérnép.

De mióta hazám elveszett,
Hazámmal együtt anyám is elveszett,
Apám is elveszett.

Apámmal együtt kihalt egy régi világ.
Anyámmal együtt meghalt
Az élet virág.

De a koszorúba font, édes foszlós kalács
Mint szívekből összefont
Szeretelánc,

Amíg én élek
Áld, és megbocsát.

Zúgnak a harangok

Hozsannát zengett a pálmák illata,
Narfényben fürdött a kertek olajága.
Jeruzsálem kapuit a pór nép elállta
S utakat, kapukat illatos barkákkal
Tarka virágokkal teleszórtá.

Hír futott szerteszét gyorsan a városba,
Hogy számárháton közeleg a „názáreti ács fia”.
Szájról szájra a hír gyorsan szertefutott,
S aki csak élt s járni tudott
Jeruzsálem pálmával díszített kapuihoz futott.

Az út szélén álltak a tisztátlanok
Mankóval kezükben a bénák és vakok
Voltak ott sokan boldogtalanok,
Volt, ki az élet mézéből semmit sem kapott,
Mindenki vitte a bánat batyuját,

Hogy a „názáreti” vállára átrakják.
Mert a „názáretiről” az a hír futotta
Hogy bénákat, nyomorultakat,
Poklosokat, vakokat,
Gyógyítani megtudja!

Messziről már lehet is látni
Felhőkben úszva az út porát
Amint a nagy sokaságból előtűnik: „az ács fia”
Fürtökben omlik vállára dús haja,
S a nép egy hangból kiáltja: Hozsánna, Hozsánna

Sötét éj borul az agykoponyák hegyén,
Krisztus oldalából patakban foly a vér.
A nép fél, mindenki fél, üres a porta,
Csak a kereszt lábainál,
Zokog egy fájdalmas Anya!

Hasadó hajnal, dereng virradóra,
Lassan halad a falon a napóra.
A sziklasírnál virraszt négy római katona,
S valahol, álmatlanul, fekszik egy fájdalmas Anya.

Valahol egy kakas hajnalt kukorékol,
A sziklasírnál lassan, egy szikla megmozdul.
A négy római katona a földre leborul,
Szemük a fénytől, oh jaj, majd megvakul.

A föld morajlott, a sir megnyílt!
„Jézus harmadnapon halottaiból feltámadott”
Fényözönbe úszott, ruhája hófehér,
S felszállott, égifényben úszva, lassan az ég felé.

A hozsánnázók szíve megmozdult,
Mert kit pálmaággal vártak: Isten fia volt.
A betegek, vakok szeme kigyúlt,
Ki rajtuk kezét húzta: Isten fia volt.

Az apostolok szíve megbizonyosult,
Hogy kakasszóra kit Péter tagadott: Isten fia volt.
Veronika is kendőjére borult,
Kinek verejtékét letörölte: Isten fia volt.

A lakodalmas népség összebujt,
Kupáikat ki borral töltötte: Isten fia volt.
Lázár anyja is, sírva zokogott,
Ki fiát feltámasztá: Isten fia volt.

Magdolna is hosszú hajába bokrétát csatolt,
Kinek lábnyomát könnyekkel locsolta: Isten fia volt. !
Csak Annások, Kaifások szíve nem mozdult,
Mert a farizeusoknak szíve soh'sem volt.

Azóta kétezer esztendő elmúlt
Kétezer év óta zugnak a harangok!
S zugnak, zúgni fognak míg e föld mozog
Mert Jézus, Isten fia... Dicsőségesen feltámadott!

Olvasd a szentek életét

Sohasem éred el a túlsó partokat,
Ha nem olvasod a szentek életét, a nagyokat.
Mert süket az éj, sötét az ég,
S oly kevés, Ki fáklyát gyújtogat,
Olvass hát! mert e rettenetesen kihalt
Sivár világban, lelked virága elsorvad.

„Nem hiszek csodát!”

Ki hisz, kételyt nem ismer,
Megéri Isten mindenhatóságát,
De nem hisz igazán
Ki nem hisz égi csodát,
Mert hite gyöngé, S vaksötét utakon
Mankóval botorkál!

Higgyetek, mint a gyerekek

„Ha nem lesztek olybá, mint kisdedek,
Az ég kapuján át, biz be ne jöjjetek”
E parabolát, ugye megértitek?
Meg. Ha a csodák világát hiszitek.
Higgyetek úgy, mint a gyermekek!
Mert a gyermekek tiszták, hamvasak,
Mint a kisdedek.

Földi létünk

Anyagban élünk, földi létünk
Gyökérhez hasonló
Mint hatalmas tölgy,
Mely életet ont,

Ha megkérded a föld felé
Törtető gyökér szálát
A napsugár fényéről,
Vajon mit mond?

„Sötétben élek, sorsom robot
A napsugár fényéről mit sem tudok
Életem rothadásból fakadt,
Magból mely a föld mélyén csirát fogott.”

„Halálból, szemfedőből lett az élet
Erő, mely mag koporsóm fedelét feltöré,
Így lett, hogy tölgykoronámat kitárom
S a virágbokrétám ég felé kínálok,
S lerakom az élet osztó Alkotó elé.”

Agyagcsinálta korsó

Anyagban születünk, porból lettünk,
S újra csak porrá, és hamuvá leszünk
Vajon, ki tartja számon, hogy vagyok és voltam,
Csak ennyiből állna földi életünk?

Porból és hamuból vagyok!
De Teremtőm! Te lelket leheltél belém
Érzem, mert a boldogság kiolthatatlan vágya
Bennem él.

Agyagcsinálta korsó vagyok Isten kezében,
Irgalma végig kísér az életen,
Kezében tart, világok felett átemel
De összezúz, ha törvényét megszegem.

Hazámban vagyok

Mintha tündérmesék álmovilágában járnék.
Úgy tűnik s száll felém a régmúlt emlék.
Dallamok édes ritmusa szálldogál
Mint nyári alkonyatkor fészkére visszatért madár.

Szívemet hófehér hajógalambra ültetem,
S a kéklő óceánt, vágyim hevével átszelem.
Hazámban vagyok! kertünknek bűvös rejtekén,
Átrepült lelkem a szivárvány szőtte földtekén.

Kertünkben vagyok!
A kakukk üdvözlő hangja fogadott,
Kakukk, mintha csak mondaná: „Isten hozott”.
Látod? kertünk azóta mitsem változott.

Látod a platánt, az orgona bokrokat?
A szépen gondozott utak s pázsitokat,
Amott a lugas mögötti hárs sorok,
Szorgosan ápolt, dolgos kezektől gondozott.

A galagonya bokor vállamra borult,
Ő is, mintha ő is mondaná „Isten hozott”.
Ó, a májusfák illata bódító,
Harmat remeg a levélen, gyógyító.

Rigó fütyyent a fákon, sárgarigó,
Hencegve rikkant, „kell e dió?”
Nini, a közepső ágy is kivirult
Kannák, muskátlik szíve égő lángra gyúlt.

Futásnak eredtem a kertek útain,
Sütött a nap, játszott a házunk falain,
A lépcsőfokokat nyargalva futottam,
S így, szívem kastélyába végre eljutottam.

Napfény táncolt a vadszöllő levélen
Mint hajdan szívem a nyár forró hevében,
Régi ház, régi szerelem,
Tanyát ütöttek újra árva szívemen.

Röpködve jártam régi otthonunk minden zugát,
Az oszlopos, hosszú folyosót, a nagy verandát,
A halvány; virágos falu fehér lányszobát,
S kitértam régmúlt boldogságom arany kapuját.

Aztán felnyitottam
Az álmaimban annyiszor visszasírt zongorát,
S ittam mámorosan a fehér billentyűk halk szavát,
Illattal, múzsákkal megtelt szívem dalát,
Régmúlt emlékeim boldog mámorát.

Tavas

Tavas van,
Kidugja fejét a halvány hóvirág,
Ilyenkor szeretném látni
Az erdők mosolyát.

Görbe botjával int
S hátat fordít a bundás télapó,
„Isten hírével” füttyent utána
Széles jókedvén a pajkos víg rigó.

Isten hírével,
Akár sohasem lássam Kenteket,
Kedvem szegi, ha nem dézsmálhatom
Hajnaltól napestig az epres kerteket.

Bezzeg, most semmi sem gátolja
Régi kedvemet, enyém a nagy világ
S a suttogó lombjait kínáló
Hús berek.

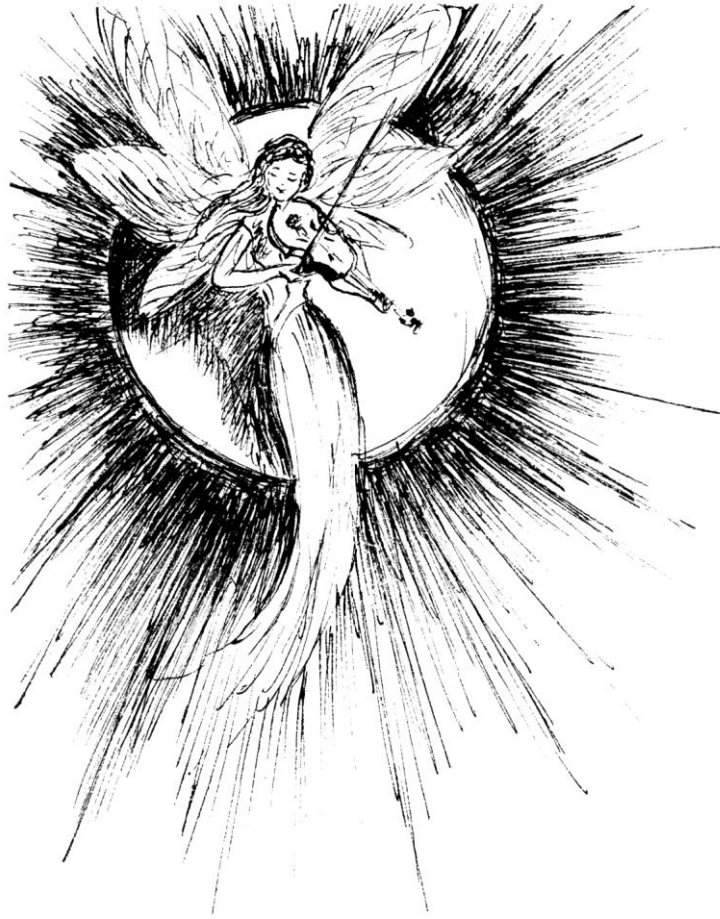
Tavas van!
Ilyenkor szeretném látni az erdő mosolyát
Szeretném látni az újraébredő
Természet zsongó himnuszát.

Lehajtanám fejem
S úgy hallgatnám az erdő sóhajtásait,
S ó, tán az erdő is meghallgatná
Az én szívem, tavaszt sajongó,
Zengő vágyait.

Tavaszi van

A föld és az ember kezet fognak.
Megágyazott az ember a vajúdo magnak
S melegével az első napnak,
Koporsót feszítenek az élet-magvak.
A duzzadó csirák megfakadnak
Mehajolnak a föld-akaratnak.
Sóhajt a föld, megszüli a magvat,
Millió hajtásán csillog a könny-harmat,
Énekével a víg pacsirta-dalnak
Ringó bölcsője kalász-magzatoknak.
S a föld emlőjén míg érnek a tejes magvak,
Csúrt készít az ember az érett magnak.
A föld és az ember kezet fognak,
Mehajolnak az élet akaratnak,
Az élet meghajol Isten akaratnak,
Jaj ki pártütője...
Az életfakadásnak!

Szúnyog hegedű

Talán azért, hogy ne legyek egyedül,
Úgy érzem, sokszor egy kis szúnyog hegedül.
Párnámról felkelek s tollat fogok,
S a kis szúnyog hegedűjéről kottázgatok.

Ne haragudjatok, ha néha hibát fogok,
Az élet hegedűjén játszani nehéz dolog;
Csak próbálgatok, szordínót fogok, s itt ott
Valamit az éj titkos csendjéből elfogok.

Csókot dobok, ha káprázatos fénnyel
A hold mosolyog,
S ha megnyílnak fenn a bíbor kárpitok
Szállnak felém zsongó dallamok.

Messziről hallok a „Varázs fuvolát”
Wagner vezényli „Istenek alkonyát”
A hárfá zeng, zúgnak az orgonák,
S kerubok fújnak óriás trombitát.

Aztán mind magasabbra suhanok
S szállok, szállok, feljebb, hol a csillag ragyog,
Elfog a gyönyör s vágyaim oly nagyok,
A föld-súly elhagyott csak lelkemmel szárnyalok.

Már nem félek, egyre bátrabb vagyok,
Egyet gondolok, egy merészet s nagyot,
S így ahogy vagyok már nem is aggódok,
A mennyország ajtaján bekopogok.

Nézek, hallgatok, mondom ki vagyok,
Hogy kottából tanítanak a szúnyogok
Vélem, hogy így hamarabb bejutok,
S tán az égi orkesztrában kapok egy kis zugot.

De bentről egy öblös hang visszaszólt,
Vigyázz fiam, mert éjfél már elmúlt,
Lásd, ott a Göncöl Szekéren hoznak egy nagy kulcsot,
Tudd meg fiam, én Péter, a kapuőr vagyok.

Menj vissza fiam, te még a földön vagy
Téged még a kis szúnyog hegedűje altatgat.
Várd, míg megszólalnak az égi harsonák,
S Péter, az Úr színe elé, akkor bebocsát.

Üveg furulya

Anyámtól kaptam egy üveg furulyát, olykor
 Furulyázgatom vele szívem víg dalát.
 Távoli erdők zengő visszhangja rámtalált
 Lettünk erdő, fák elválaszthatatlan cimborák.

Leszáll az éj; pókháló fonálból szárnyat varrogatok
 Gondok bús ablakán rejtelmek bársonyán kisurranok..
 A hold ezüst fénye hívogat,
 Langyos nyári szellő simogat.

Sellők csókolják homlokomat,
 Rózsák színével festik álmaimat.
 Zizeg, susog a pálmák levele,
 Titkos meséket suttog a fülembe.

De én a titkos mesékre nem hallgatok,
 Sebzett szívemmel tovasuhanok.
 Tépett álmaimat gyógyítgatom,
 A hold ezüst fényével simogatom.

Sebzett szívemet hús patak vizében ringatom,
 Anyám tanította szeld furulyaszóval altatom.
 Ringatom, altatom, s a tovatűnő habokon
 Szertefoszlik bú és minden fájdalom.

De hallga csak... pitymallik a határ,
 Fészkében rezdül a pinty madár,
 Csilingel apró kelyhében a gyöngyvirág,
 Piros kalapját emelve jóreggelt nevet a napkirály.

Ím letelt az óra vállamon megoldom az ezüst szárnyakat
S ott hagyom a harmattól csillogó lombok alatt.
Reggel, ha arra röpköd a szitakötő,
A megsebzett szárnyakon új szitafonalat sző.

Aztán megkérem sorban a csillagokat,
Anyám, a tejúton ha arra halad,
Köszönjék meg neki az üveg furulyát,
Mely álomba ringatta szívem dalát.

Mondják meg nem siratom többé régi kedvemet,
Kötényébe szórom a gyémánt könnyeket,
Aztán Isten tenyerébe hajtom fejemet
Isten volt, Ki anyám kezébe tette a vigasz kelyheket.

Hétfégi szív-tánc

Szürke hétköznapok
Kábult iramában,
Tüzet okádó gépek torkolatában,
Kiszáradt torokkal, zakatoló aggyal,

Fásult akarattal inaszakadtan,
Szombatok reménye,
Biztató igéje
Ölünkbe pottyán.

Ünnep és vasárnap,
Templomi alázat,
Mint lobogó hatalmak
Szív malmot hajtanak.

Fehér ladikon, kék vízhabokon,
Csobogó patakon, arany homokon,
Futunk fürge lábujjakon
Vasárnapokon.

Kék tavak zenéje, erdő sűrű mélye,
Kormot, várost feledtető légi azúr kékje,
Tücsköt, bogarat csókol
A forró nyár hevébe. .

Fütyül a kasznár,
Aratni készül a nyár,
S a villogó kaszák, mint varázspálcák,
Asztalra röpítik a kenyér csodát.

S míg a gyárkémények tüzes toroka ég,
Borredűt lehelnek a dús venyigék,
S a pukkanó palackok vígsággal hevítik
A hétfégi zenét.

Bogrács gulyások illata párolog,
Éhes, házsártos népség izeg, mozog
Poharak, tányérok zenéje muzsikál,
Kacagó barackot, nedűt zamatot lehel a nyár.

A légen át remegve úszik az ökörnyál,
Forró, lüktető szívet piheg a nyár
Élni, örülni, míg a rugó le nem jár,
Mígnem a szív! e hétfégi táncok forró zenéje:
Örökre meg nem áll.

Rongy baba

Posztóból rongy-babát,
Fejének viaszfigurát
Öntött a művészi kéz,
Kedvesen s oly igen ügyesen
Hogy szinte megáll az ész.

Nézem, forgatom
S magam vígan elkacagom,
Eszemadta bolond kis figura,
Szárnyra kapta szívem
Mint víg, játékos labda,

S így öntöm szavakba
A gondolatfoszlányok halmazát
Rövidke sorokba:
„Bohóc vagyok; vándor vagabond,
Sátor a tanyám,”

Kenyerem a cirkusz
Nagy porond,
Népek s emberek,
Kacagnak, nevetnek,
S úgy hívnak, Bolond!

Furcsa, hogy évszázadoknak
S minden koroknak,
Király uraknak, császárudvaroknak,
Kacajt fakasztó bolondja
Mindig volt...

Hol sűrűn kóborolt
S patakban folyt a gond,
Népek nyomorát,
Búját, batyuját
Vitte a bolond!

S míg megannyi púpos nyomort,
Kacajra vált a cirkusz bolond,
Szegény Bolond! ki tudja néki
Mennyi gondja volt, tán vérző szívében
Csalódás, bánat, gyötrelem honolt.

Kacagj Bajazzo!
Üsse kő, derűre ború,
Élni, feledni, kacagni volna jó
Tapssal fizet a szív, ha bohó
Kacagj Bajazzo, bravó, bravó, bravó!

Ősz van otthon is

Ősz van otthon is,
Lelkemnek fájó sóhaja hazaszáll,
Kertünkben a fákon
Bíbor színeket csókolt
A fáradt napsugár.

Házunkon a repkény fürtjein,
Búcsúzik lassan egy egy sárgult falevél.,
Mintha csak anyámat látnám
Könnyű szárnyakon lebegni
Kitárt karokkal röpködni felém.

Kertünknek útait járom
Lassú léptekkel,
Nem úgy, mint valaha rég,
Csak úgy, mint kinek szívét kitepték,
S vágyait, reményét összetörték.

Ősz van otthon is,
Csordul a méz,
Mint ömlő ó-arany,
Úgy érzem mégis, hogy a hulló falevél,
Egy haldokló világot takar.

Zizeg a haraszt lábaim nyomán,
Bús, őszi hangulat,
Mintha csak elárvult hazámat
Hallanám zokogni
E síró, sárguló lombok alatt.

Fejem felett darvak húznak,
Gólyák, fecskék, vándormadarak,
Itt, ott egy elkésett vadruca
Gágogva száll, csobban a tó,
Azután újra elhallgat.

Mégis, mikor merengve nézem
A húzó vándormadarakat
Szívemben kiolthatatlan remény
S vágyak fénye fakad.

Mert a búcsúzó vándormadarak
Tavasszal újra visszahúznak,
S a suttogó sárga lombok alatt
Duzzadó rügy,
S új hajtás fakad.

Messzire hullott levelek

Lehunyt szemekkel
Régmúltak emléke tárul felém,
Mikor még kicsinyke gyermek
Voltam én.

Sokszor úgy érzem, e képek
Szenvedést okoznak nekem,
Máskor bennük az élet ízét,
Zamatát, mézét ízlelem.

Sokszor könnyeim peregnek
Orcámon lefelé
Máskor meg kacagni vágyom
E boldogság szigetén.

Ó, mert a fájától
Messzire hullott levelek,
Sírva peregnek, mint anyát veszített
Hontalan, árva, gyerekek.

Érzem, ez új világ
Sohasem lesz már az enyém
Én a régit, a miénket gyászolom
Búsan feketén.

Mit bánom én
Kacaghat rajtam e furcsa idegen,
Mit tudja ő,
Mi fáj úgy nekem idebenn.

Sohasem kívántam ragyogó,
Fénylő dollár palotát
Csak még egyszer
Adjátok vissza minékünk:

A meggyalázott, meggyötört
Darabokra tépett
Édes magyar Hazát!

Szüret

Apám, hosszú tajtékipájából
Bodor füstöket ereget,
Az udvaron üres, pókhasú hordókat görgetnek
Itt a szüret!

Lányok, menyecskék, csapatba verődve
Kasokat lengetnek,
Pörgebajuszos legények vállain
Puttonyok feszülnek.

Indul a menet. S a szőlőskertek
Mint zsongó méhkasok megtelnek,
Csurran a méz, s a részeg darazsak
Mámor ittas fővel csókért hevülnek.

A duzzadó tőkék, kasokba ömlenek
Mint síró, kacagó, gránitkövek,
S mint anyától búcsúzó gyermek
A szőlőtők ölében bús melódiák születnek.

Zeng a nóta, édes
Mint kacagó szőlőtő
Mint víg lányok ajkán a csók,
S kupákban a Tokaj véredű!

Óriás kezekből ömlik az áldás,
Roskadó súly alatt a kerék nyikorog,
A gránit szemekből buggyan a vér,
S a hordók ölébe pirosuló méz csorog!

A boltíves pincék homálya
Pókhálós, hosszú csend
Mely titkát magába zárja,
Forr a bor, mint ifjú érében a vér.

S az idő örök malmát hajtó vasfoga,
Mint óriás erőket hajtó életcimbora,
Tanítómester és... érlelő alany
Megforr a bor, s megtisztul a vér,
Mint fénylő ó-arany.

Hová lett

Hová lett? elmúlt, mi szép volt,
Hisz nem is oly rég,
A csöndet fakasztó, hófödte, borongó,
Hosszú téli esték.

Elmúlt. Minden másként lett
Mint volt azelőtt,
Ez új világ, fejünkre nőtt,
S a gépek lármája, lelket ölt.

Emlékszem, apám, úgy szerette nézni
Mint kavarnak a hópihék,
Míg halkan, a bamba alkonyatban,
Széttérült lassan a lámpafény.

Szelíden sütött a hold,
Bolondos, gomolygó felhő kóborolt,
Az árnyék mohón osont, s a falakon folt
Hátán folt furcsa. árnyéket rajzolt a gond.

Ült apám, mellette ült a csönd,
Alkonyán az évek mulandó árnya ült,
Pipából szállt, szállt, a füst
Gomolygó fodra mint ezüst.

Bohókás szívemnek fájt a gond,
Játékos kedvem víg paripákon lovagolt,
Átöleltem nyakát, s rajongó lelkem dalával
Ajkára csaltam a mosolyt.

Aztán, melléje ültem
S könyvvel a kezemben
Testetlen ábrándok világa
Osont körém.

Nagyok voltak ők mind,
A szellem s lélek terén,
Kik kézen vezettek az élet, s irodalom
Színpompás mezején.

Felejthetetlenül azért volt nékem
Oly szép a csönd, az emlék,
A titkos lámpafény,
Az ifjú szívregény.

Mert az elérhetetlen vágyak tengerén,
Szívem sajkája úszott a boldogság felé,
E szű ette, csöndet fakasztó,
Csöngő bongó álomba ringó,
Hosszú, téli estén...

Mi a szeretet

Rövidke szó, megértő pillanat,
Mosoly, mely gyógyít,
Kéz, mely simogat.
Mi a szeretet? éltető napsugár,
Tikkasztó melegben
Árnyas lombos ág.

Mi a szeretet? virradat.
Fekete éjben, pirkadó sugarak,
Láz forró hevében
Forrás kutak,
Sóvárgó anyaszív
Mely mindig simogat.

Mi a szeretet? Áldozat!
Magadat feledve, adni, másoknak,
Úgy hat, mint gyógyító, hasznos
Viola sugarak,
Ereidben, e piros glóbuszok, ha futnak
Áldozat tűzéből, acélt kovácsolnak.

Mi a szeretet? élet, vagy halál,
Mely ha szívet ad,
Szívet vissza kíván,
Így mond, ha ifjú, hitvese karján,
S apró élet csodáknak ad helyet,
A parázspann égő szeretet portán.

Mi a szeretet? égő fájdalom,
Rettegve féltő, aggodalom,
Ma itt, holnap elvihetik,
Játszik a sors véle, ahogy kedve telik,
Ragyogó gyémánt, de, ha lomnak nézik,
Sarlatán kezekben, elenyészik.

Ó, a szeretet, Nagy hatalom.
Nagyobb, mint ez ékes, roppant birodalom,
Nagyobb, mint az égbolt csillagvilága,
Nagyobb, mint Andések hóval borított lánc,
Nagyobb, mint e csillogó világ minden pompája,
Mégis belefér szívednek csöppnyi, zugába,

Istenem! érte hálát adok naponta Tenéked,
Ó hol vagy hát ember! ki mindennél nagyobb
S drágább kincset,
Még mindig nem érted.

Úgy tűnik néha

Úgy tűnik néha, hogy sorsunk hajója
Vihartól, széltől ide oda fújva,
Tarajos hullámok habjain messze száll,
Várva várt partokat
Sohasem ér talán
Hej, sohasem ér talán.

Úgy tűnik néha,
Hogy szíved zenéje,
Furulyázó kedved Muzsikás meséje,
Szél fújta fergeteg fodrain tovaszáll,
Hej, talán örökre tovaszáll.

Úgy tűnik néha vágyak hevében
Keserű pohár vagy a sors kurta kezében
Italod mézét meglopják,
Méz tolvaj darazsak
Véredet kiszívják,
Hej, véredet kiszívják.

Úgy tűnik néha, szíved ha borong,
Nem más az élet, mint cirkusz nagy porond,
Erősnek, dölyfösnek áll a világ,
Vágyad zenéjét, álmaid meséjét,
Mint ócska divatcikket, lomok közé dobják
Hej, lomok közé dobják.

Így küzdünk evezünk,
Vitorlánk dagad, ha van jó szelünk,
De ó jaj, sokszor csüggedünk,
„Ébredj Uram”, mert elveszünk,
„Vihar-vert sajkával merülünk,
Hej, vihar vert sajkával elmerülünk.”

Ám így szólt az Úr a csüggedőknek:
„Mért féltek?
O, mért féltek, ti kicsinyhitűek,”
S szaván a tenger lecsendesül,
Víg a szív, a nagy halfogás körül.
Hej, víg a szív a nagy halfogás körül?

Ám ne feledd, a hit világa nélkül
Agyad s szíved, a fergeteg
Zugába szédül,
Ember csinálta sajkád merül
Hej, ember csinálta rozoga sajkád
Örökre elmerül!

„Anyám én nem ilyen lovat...”

Uram, én ragyogást, napfényt akartam,
Helyette ködfelhőt, olajmécset kaptam,
Életem titkával sötétbe maradtam,
Zátonyra futottam
Tarka, színes pillangók után szaladtam,
Tovaszálltak, mielőtt megfogtam.

Távoli, kéklő hegyekbe vágytam
Hol hús a patakvíz, édes a madárdal,
Futottam, futottam,
De mikor odajutottam, sírva fakadtam,
Anyám, én nem ilyen lovat akartam!
Uram, mért űzöd velem e csalfa játékot?

Nem látod, elfogyott már erőm, s két mankóval járok.
Kék hegyek, tarka pillangók tovatűntek
S az olajlámpamécs körül árnyak kerülgetnek.
Könnyeim elfogytak, szívem már alig dobog,
Mondd Uram? Ezen a világon
Senki sem lehet hát boldog?

Gyermekem tudd meg, ha netán nem tudnád mi a való,
Ragyogás napfény, nem a világból való.
Egy kis mutatványszám, egy kis kóstoló
Csillagvilágából egy kis foglaló,
Gyarló mécsvilághoz szokott
Ember szemeknek való.

A sáros földtekén, ha virágra száll egy tarka pillangó,
Vágyaid lepkehálójával, elfogni volna jó.
Csalfa játékos tarka kép, időt feledni jó,
De ne feledd, e színes tarka kép helyett
A Teremtő néked százszor színesebb,
Ragyogóbb képeket rejteget.

A kék hegyek,
Melyek a távolból feléd intenek,
Nem hoznak számodra mást,
Csak egy múló gyöngyszemet,
Két szeméből kicsordult
Keserű könnyeket.

S a boldogság?
Szíved, e halk zenébe vágyó
Örök himnuszát, e nagy csodát,
Ne keresd ideát,
Mert a Teremtő bölcs és hatalmas kezében
Tartja számodra... Odaát!

Álmatlan éjszakák

Mostmár tudom, ha kaján szemekkel
Rámdőlnek a sötét, álmatlan éjszakák,
Mostmár tudom, a vést jósló fellegek
Merre sodorják, a békés szigetre vágó
Lágy habok dalolta álom csónakát.

Mostmár tudom, hogy csontomban
Véremben lüktető szív s az agy
A gyötrelmek kínzó hadában
Csatákat vív az ész,
S a roppant akarat.

Bilincsbe kötött sorsoddal, sajtó szíveddel
Vitákra kelni hasztalan,
Úszni, evezni,
Törött árboccal habokat szelni,
Ily kínok gyötörnek minduntalan.

Ha szíved bohó, tükre fényes mint hegyi tó
Nem hiszed, hogy a vészek rabsága millió
Nem hiszed, hogy csapdákat állít az alvilág
Számodra folyton, szüntelen,
Hogy kristály kupádnak gyöngyöző borába mérget kever.

Díszes csomagban, vattás burkolatban
Észrevétlen csempészi magát álmaid közé,
Nem hiszed, hogy káprázatos fények
Rózsás mámorában, varangyok gőzét
Fertőjét, árasztja feléd.

Ostrom alá veszik az élet pergőtüzében
Hófehér szíveknek ezreit, jól tudom,
Verejték gyöngyözik homlokomon, ha el gondolom,
Hogy e kísértésekkel teli áradatban
Szeretteimnek lelkét menteni hogy tudom.

Mostmár tudom, ha kaján szemekkel
Rám dőlnek a sötét, álmatlan éjszakák,
Most már tudom,
A vést jósló fellegek merre sodorják
A békés szigetre vágó álmok csónakát.

Vigyázz

Vigyázz, mert Isten csókolta lelkedet,
Sátán koholta csapdába ejtheted,
Ha megejt a dáridó,
És nem vagy bajvívó.

Vigyázz, ha sikoltva robog a gyorsvonat
S nem állít tilosra a váltó gondolat,
Roncsokban heversz!
Egy múló pillanat.

Vigyázz, mert rejtett kis szobád szívzugán
Lapulva leskel a „Bonviván”
S a nyitva felejtett rések ajtaján,
Lábát megvetve így kiált: vivát!

Vigyázz, mert e hívatlan vendég
Szentelen,
Egyedulalmat kíván,
S nyomában gaz terem.

Vigyázz, mert a gyenge hajtásokat letiporja,
A bimbót, s rügyszűző fákat összezúzza,
S a mérges gyümölcsök italát,
Szívkegyhed ölébe lopja át.

Vigyázz, mert a mérges italok íze kellemes,
A mámor varázsa könnyű, s bűt feled.
Vigyázz, mert a szentelen vendégből így válik jó barát
Így lesz, hogy kebledre szorítod a mérges viperát.

Vigyázz, mert angyalbőrt visel e rút toportyánféreg,
Lóvá tett, s ha későn veszed észre, biz nagy méreg.
Vigyázz, mert az élet zsongó zenéje lágy harmónia,
Övé a káosz, a kétely a zűr a diszharmónia.

Vigyázz, mert Isten csókolta lelkedet
Visszakéri egyszer, ki téged teremtett.
Vigyázz, s tipord el lábbal a viperát,
Hogy feléd nyújtsa Isten az égi koronát!

Cseléd vagyok!

Lehúzott redőnyök ablakán
Hűvös, távoli, titkos fény vibrál.
Egy idegen megáll,
Kopog a háznak ajtaján,
Kenyeret kér, s a gazda,
Kenyeret kínál.

Az idegen belép,
Kér... mert fontos a kenyér,
Forog a furcsa sorskerék,
Így lettem én,
Az élet különös álarcosbálján
Új cseléd.

Így jár most nékem a kenyér.
Túl, már az életem delén,
S a dúsan megrakott
Asztalok peremén
Morzsákat szitál
A balga sors felém.

Idegen ház, hűvös, nesztelen.
Lakóját e titkos falaknak
Nem ismerem.
Ijedt, puha szívemmel, fészket keresek
S fészek helyett egy furcsa,
Idegen világ... a szemembe nevet!

Megállj

Megállj! mert ha nem vigyázol
E dollár világában könnyen
Eltéveszted lépteid nyomát.

Vigyázz! mert ki nagyon gazdag,
Az lehet ám csak
Szegény, igazán.

Mert ó jaj, ki sárból, porladó kőből
Épít magának földi palotát,
Könnyen elvesztheti a színaranyból készült
Égi örök Hazát.

Döntesz, vagy építesz?

Vannak koreszmék,
Áramlatok s ideológiák,
Melyek ölnék s döntenek világot
Mint dúló termiták.

S vannak ég felé szálló fohászok,
Szívedben nyíló virágcsodák
Melynek hímporából mézet ad,
S kaptárt épít a dolgos méhcsalád.

Az úrhajós

A tudás szalag, melyet
Az Isten rőffel mér
S mert rőffel mért szalag,
Bármilyen hosszú,
Egyszer véget ér,
Az éig fel nem ér!

Lám így járt napjaink hőse
Az ÚRHAIÓS
Szalagja bármilyen hosszú,
Mégis, rövidke volt.
Az úrön... .
Tovább nem hatolt.

Türelem ember! türelem!
Egyikünk sem marad,
Ideleenn!!!

Rend

A rend, erő, mely összetart,
Káoszban?
Széthull az erő
S nincs, mi tart!

Születésnapon

Ezen a szép napon, kívánok néked
Számptalan boldog, születésnapokat!
Teljesítse a jó Isten, legszebb vágyaidat!
Tudom, nagy kívánság, nehéz,
S talán csak nagyon kevésnek adatott,
Futunk utána mégis, mert a boldogság vágya
Szívünk mélyébe bele oltatott.

Sokat írtak már erről filozófusok
Tudósok, írók és papok,
S mégis, nagyon kevesen találták meg,
E mélyen elrejtett, titkos kis boldogság kaput.
Vajon miért? mert a boldogság
Furcsa kis jószág,
Csalfa játékot üz velünk,

Felbukkan itt is ott is ragyogva csillogva,
Aztán elfut, elmenekül.
Keressük a nagyvilágban szertesztét
Mindenütt, mindenhol,
S csak ritkán vesszük észre,
Hogy e furcsa kis jószág
Szívünkben honol!

Gyermek cipőben járunk!

Gyermek cipőben járunk.
Vajon mit ér számunkra lét s tudomány?
Gyermek cipőben járunk,
Mert Isten kezében az élet s a halál!

Ám Istennél kedves a gyermek topánka,
Ki benne jár, úgymond „övé a mennyeknek országa”
Vének, tudósok is járnak gyermek topánkába,
Szív kell! szív az Istennek virágos tanyája.

Vigadni vágyunk

Vigadni vágyunk,
Szívünk vigasza sokszor
Mégis oly kevés,
A várva várt öröm
A valóság színpadán,
Olykor ködbe vész.

Szomjas ajakkal üríteni vágyunk
Bút feledni vágyó víg
Öröm kupát, ám az élet
Hosszú vándor út, mi vigaszt ígér?
Csak távolban rezgő
Csalfa délibáb.

Minden titok, mi rejtve van,
Isten fátyola takarja rejteket,
Dőre szemekkel, durva kezekkel
Senki ne sértse hamvas peremét.

Dajkameséknek álomvilága
Picinyke zár,
Anyám nyitotta e titkok fedelét
Nem, nem a két puccos dáma
Hamupipőke nyerte el
A daliás királyfi szívét.

Én, Te, Ő

Minden ember egy külön tanulmány,
Sokszor tükör,
Melyben az okos
Magára talál.

Édesanya

Mikor gyermek voltam s anyám mosolygott,
Rózsaszínek láttam az egész világot,
Gyermekszobácskám ajtaján, ha benyitott,
Nem vártam már egyéb boldogságot.

Lelkéből a jósán, úgy sugárzott,
Mint arany kékében égő virágok.
Lépteinek nesztét, sohasem hallottam,
Úgy csókolt meg éjjel, amikor aludtam.

Mikor ébren voltam mindenben segített,
Vállamon a teher egyszerre könnyű lett.
Vihar zúgott, orkán tombolt,
Anyám, mellettem mindig ott volt.

Simogató kezét homlokomra tette,
Lidércek sikolyát messzi elkergette.
Anyám! e mai világban, ha most itt lennél
Rút divatokat, bűnöket megvetnél,

Hófehér lepellel betakarnád szívem,
Hogy ne lázadozna folyton, szüntelen,
Égi látomások kapuit megnyitnád
Lázadó szívem, így, elaltatnád.

Bölcső himnusza

Hívtalak, vártalak,
Hófehér párnákon megálmodtalak. ,
Ó hányszor megcsodáltalak,
S a képzelet szárnyán meglátogattalak.

S egy napon, mély tavak habjain mégis eljöttél,
A sejtésnek a csodálkozásnak rózsaszín tengerén,
Piciny kacsóiddal intettél felém,
Míg ringatott lágyan a lótusz levél!

S most itt vagy végre a valóság kezdetén,
Egy frissen elkezdett élet, új küszöbén,
S hogy remegő ajkadat ámulva nézegetem,
A csordultig megtelt boldogság mézét ízlelgetem.

Ennyire szépnek csodálatosnak mégsem képzeltelek,
Mikor halovány rózsaszín ajkadon mosoly rebeg,
Valahogy úgy érzem e boldogság szigeten,
Sohasem volt ily víg örömem nekem.

Piciny kacsóidat mikor simogatom,
Magamat a csodák világába álmodom,
Isten leheletét érzem körülöttem,
S angyalok édes himnuszát dalolom feletted.

Szeretném százfelé osztani magamat,
Hogy ki tudjam párnázni földi utadat.
Minden rögöt elsimítanék lábaid alatt,
Hogy szárnyakon röpködhetsz a felhők alatt.

Valahogy megszűnt, minden más körültem,
Más lett az is, minek eddig örültem,
Úgy érzem egyetlen vágyam csak ennyi,
Szeretném e kis fészek lakóit boldoggá tenni.

S ablakomon kévében ömlik a napsugár,
Alkonyatkor apád, ha mosolyogva ránk talál,
Gyengéden piciny kis bölcsőd fölé hajol,
S a csordultig megtelt boldogság mézével
Homlokodon csókol!

„Széthullott kévék”

Kecskeméti rónák széles határában,
Valahol bölcsődal száll az alkonyatban,
Valaki bubázza az újszülött babát,
S hívja galambom, gerlémnek szíve friss virágát.

De száll az idő s peregnek az évek,
Galambom, gerlémről katona legény lett,
Az is elmúlt, változik az élet,
S Ő is, mint ősei, búzát vetegetett.

Száll az idő s peregtek az évek,
Hangos lett a porta kacagott az élet,
Kacagott, mint gerle apróka fészkének,
S kenyeret aratott, jövő nemzedéknek.

Minden szép volt, jó volt úgy ahogy akkor volt.
Ki gondolta volna, hogy így össze omlott?
Házát, földjét, kertjét, mindenét feldúlták,
S szent hazatestét véresre tiporták.

Legszebb emlékeit máglya tűzre rakták,
Udvarán, könyveit, láng nyelvek mardosták,
Minden ami szép volt, szent volt, elégették,
S a szent Haza testét, keresztre szegezték.

Fel dúlták, szét verték családi szentélyét,
Magyar volt... idegen világok szolgálivá tették.
Kecskeméti harangok, zúgjak, sírjak,
Tisztes magyar családokat sírva sirassatok.

Mert fa, melynek törzsét kivágják... ledűl!
S vágott fa virágán gyász, halál hegedül,
Idegen világban küzdünk, szenvedünk,
„Mint oldott kéve, szét hull Nemzetünk!”

Apró messiás

Hajnalt ütött az óra,
Négyet kongatott,
Valahonnan a friss hajnali szél
Kakas szót bodrozott.

Lassan elnyúlt a hangja
S úgy kukorékolt.
Mint éj lakatján a kulcs,
Ha lustán csikordult.

Kaput nyitott a reggel,
Telet köszöntött s friss havat,
Lábunk alatt a süppedő puha hóban
Vágtunk magunknak új utat.

Anyámmal kettesben barangoltunk
Mint messiást váró apró karaván,
Mint kik hosszú, messzi utakra indulnak
Mentünk mi is a fényes hajnalcsillag után.

Nagy, rácsos ház előtt a kocsink megállt,
Elnyelt a kapu, s bezárult mögöttünk
A külső, nagy világ.
Hosszú kőkockás folyosók

Lehelték magukból az éter szagát
S jajszót feledni, simító kezekkel
Hajoltak felénk mosolygó szemek
S fehér fityulák.

Puha gyolcsban feküdt
A minden anyák szemében
Jövendőt ígérő
Apró messiás,

Liliom, s rózsából
Fontunk fejére glóriát,
S könnyeink peregte gyöngyökből
Kirakott, királyi koronát.

De oh jaj, a rózsák mellett itt ott
Apró tövis lapult,
Ember sors, a tövis koszorúból
Krisztusnak is jutott.

Mert öröm, s nyomában fájdalom
Kíséri az élet vándorát,
Mert örömkönnyekből s fájdalom cseppekből
Készítik odaát, az égi Koronát!

Kis Kató, Télapó

Repül az idő suhanó szárnyakon,
Követem én is, szárnyát megkötni nem tudom.
A tél mint hívatlan vendég
Ajtómon bekopog,

Kezében bizarr ajándék
Hóból, zúzmarából font koszorút hozott.
Székkal kínálok s megkérdem tőle,
Mi járatban vagy nálunk télapó?

Eltévesztéd ugye házunk ajtaját '?
Nem csoda, hisz odkünn
Kövér pelyhekben hull a hó.
Nem tévesztém el házatok ajtaját

A házsám jó
Unokáidnak kacaját hallgatom:
Gyí cocó, gyí fakó!
Bölcsőt ringat s az örök anyák dalával

Altatja bábuját kis Kató
Valamikor rég, te is így daloltál
Két szép fiadnak bölcsője mellett
Csöndes altatót.

Fogadd szívesen, jó szóval
Télapót Meglásd, jó tett helyébe jót ad,
Mégfizet néked gazdagon.
Szavad megfogadom s jó szóval;

Szívesen látlak Télapó,
Kávét főztem, illata szobánkat betölté,
Rőzse pattog a kályhában,
Ugye jól érzed magad minálunk Télapó?

Kettyen az óra, Gyorsan
Sebesen halad a perc mutató.
Nézem az ablakot, olvadni kezd a tél,
A zúzmarás ablak s a hótakaró.

Bimbó kukucskál ablakom párkányán
A muskátli levelek közül
Csattanó csókkal, nyakamat átfogja kicsi unokám,
S a buggyanó tavasznak úgy örül.

Így örül velünk az élet,
S bárhogy suhan az idő s az óramutató,
Hóból, jégből, zúzmarás télből,
Előbukkan a muskátli virág,

S bölcsőt ringat újra,
Unokám kis Kató.

Lacika

Mamika kapott egy piros brokát ruhát,
Bálba mentek
S megkaptam tőlük kis Lacikát.

Lehoztuk a kicsi, hófehér ágyacskát,
Tejes üveget, mackót.
Meg sokféle portékát.

Ámde, hogy alvásra került a sor,
Nem volt az egyéb,
Csak mosoly!

Meséltem néki tücsköt, bogarat,
Ágyába tettem
A selymes kis nyulat,

Sóhajtvá kértem a csillagokat,
Küldjenek bársonyos
Álom pillangókat,

De Lacikánk csak játszott, nevetett,
Gúzsba kötötte a lusta
Álom szekeret.

Kivettem hát a kicsi ágyacskából,
S térdemre ültettem, mintha csak tréfából
Kergetném az álompillangókat,

Dúdoltam néki, régi öregdajkák dalolta
Altató dalokat.
Tik, tak, s mire az óra éjfélre haladt,

A bársony pillangók
Sűrű kárpitból
Szóttek alomfalat!

Aludj Kicsim! apáid késő unokája,
Kitépett, vérző gyökereknek
Átültetett Fája.

Aludj, csicsikálj Te édes
Te drága!
Jöttödét egy édes Haza,
Örökre visszavárja.

Délibábos rónák világa hívogat,
Fürtös hajadnak kalászos
Fénye simogat.

Ringó búzatáblák ölen kéklő búzavirág,
A távolba tekintő ábrándok világát
Csókolta benned édesapád!

Éjfél ütött az óra, kongatja a múltó perceket,
A báli éj csalfa varázsa suttogva kérdi:
Szeret nem szeret?

Emitt a hálószobák
Csöndes homálya,
Szent áhítatnak ad helyet,

S a kicsiny kacsók szorosán kezükben tartják,
Az életet adó édes,
Langyos meleg tejet.

A kék hajnal opál homálya
Derengve, suttogja
A közelgő üdvözlését,

A báli éj varázsa szertefoszlik,
Szétpattan, mint szivárvány színekben cikázó
Szappanbuborék,

Aztán mamika szekrénybe akasztja
A lány dalokat zengő
Piros brokát ruhát,

És szívére szorítja, e pelyhes életcsodák
Egyetlen igaz szívszózatát,
Az élet e kacagó, duzzadó,

Édes rügyfakadását:
Lacikát!

Sas szárnyakon

Mondhatod már nékem
Le is út, fel is út,
Én a fényes csillagokkal
Kötöttem randevút.

Ne hidd, hogy különc vagyok
Csak szívem elszorult,
Mikor láttam, hogy a föld honában
Mennyi a nyomorult,

Magasba vágytam,
A bilincs lehullt,
S most, hogy szárnyra kaptam,
Látásom kitágult.

Sohasem szerettem a
Langyos partokat,
Anyám kötényéből
Sas szárnyak fakadtak,

Magasba ragadtak,
Új kaput nyitottak,
S felhőparipákon nyargalódzva
Széllel futkároztak,

S most, szeretnék valamit
Üzenni azoknak,
Kik sohasem láttak még
Égi magasokat,

Felhők felett úszó
Repülő s szárnyakat,
Mesék világában élő
Táltos paripákat.

Felhő lovagokat
Királyi lánykákat,
Kacsalábon forgó
Tündér palotákat.

Ám de most, változik a kép,
Magasra lendült a gép,
Istenem, de szép,
E túlvilági kép!

A gép zúgását hallgatom,
Körültem királyi csend honol,
Kristályok azúrok fénye dalol,
S belülről valahol a szívem zakatol.

Úgy érzem e magas birodalom,
Királyoknak való isteni nyugalom
Angyali vigalom,
Talán már nem is az én honom?

Vendég vagyok!
Magamat megadom
Mert itt a Úr, valaki nagy Úr
S előtte... magamat mélyen meghajtom

Jó Munkát!

Kürtszó hasítja át az éjszakát!
Cserkészek mondják az esti imát.
Tisztelegnek s a zászlót bevonják,
Aztán bekapják gyorsan a friss vacsorát.
Éjszaka suhan a sátrakon át,
Tücsök hegedüli az esti nótát,
S úgy alusznak ők a tákolt fűpadon.
Mint akit táltosok csókoltak homlokon!

De alig hogy elhalkul a tücsök altatója,
Itt ott már pitymallik az erdő, a róna,
S mire megrezzen a sátrak lakója,
Ott piroslik már a reggeli nap csókja.
Megtelik az erdő hangos nótaszóval,
Itt ott szívderítő harmonika szóval,
Fűzfa furulyával, pásztortilinkóval,

Csattognak a balták a nyárfa huságon,
Loccsan a vödör a csobogó parton.
Megtelik a tábor zsongó gyermekhaddal,
Már csak a süveg hiányzik, fehér kucsmatollal,
Vezért választani... Honalapítóval.
De amint az est, a sátrak közé oson,
Úgy alusznak ők a tákolt fűpadon,
Mint kit Árpádok csókoltak homlokon.

De másnap, már komolyra válik a bohó csapat,
Pattogó vezényszavakra sorakoznak,
Állj, pihenj, indulj, balra át!
Egyszer meg kell védni a Hazát!
S amint fáradtan elnyúlnak este a padon,
Az éjszaka ismét, a sátrak közé oson,
S úgy alusznak ők tákolt fűpadon,
Mint kit Hunyadiak csókoltak homlokon!

S amint az éjszaka a táborra borul,
Elindulnak lassan, fent a csillagokról,
Árpádok, vezérek, királyok, katonák
S állanak őrt, a nyírfakapunál!
Lángoló kardjával Csaba Királyfi,
Az ólálkodókat, messzire elűzi,
S úgy vigyáz a megmaradt maroknyi csapatra,
Mint széthullott kék ivadékaira.

Megbirkózik értük a sárkány vérével,
Pokoli hadaknak ellenségeivel,
Mert, ha elsodorná őket is az orkán,
Meglakolna értük, ki rosszban somfordál.
Ezért jól vigyázzon; ki a sátrak közé oson,
Mert úgy alusznak ők, a tákolt fűpadon,
Mint, kiket ősök csókoltak homlokon!

Kalász

„Mig magtalan, üres a kalász,
Fejét fennen hordja,
De mélyen hajol, ha dúsan megérett
S gazdag termését a földnek vissza adja.”

Emberek, fák, madarak

Tavaszi volt, erdőben sétáltunk Te, meg én,
Víg madár dalolt a jegenyén
Piciny fészket ahogy pelyhekkkel kirakta
Remegő szárnyakkal meg-meg igazgatta.

Nyár volt, erdőben sétáltunk Te, meg én,
Vad gerle búgott a jegenyén,
Apró fiókáit ahogy etetgette,
Párja, édesdeden kacagott mellette.

Ősz volt, erdőben sétáltunk Te, meg én,
Vándormadarak ültek a jegenyén,
Hosszan tanácskoztak, tervezték utjukat,
S oktatták tudatlan fiókáikat,

Tél volt, erdőben sétáltunk Te, meg én,
Hó párnák takarták a vén jegenyét,
S ágaikkal amint ringva hajladoztak,
Víg madarakról, csókról álmodoztak.

Ki tudja?

Ma milliók ünneplik
A „space” tudományt,
Ki tudja, holnap?
Nem e siratjuk
Nyomán... . a pusztulást!

Ne csüggedj!

Horkol az erény,
A bűn, ... arat!
Ne csüggedj!
Letiport rétek alatt,
Isten vetése
Mindig újra fakad!

Szíved

Szíved, mint régen elavult ócska kabát
Egy darabig még fogason függni hagyják,
Aztán... eldobják.

Vesznek helyette újat, divatosat,
Nem oly rég meguntat, ócskát unalmasat,
S a sétautakon mutogatják.

Szegény szív mért?
Hogy néki ezt a sorsot adták,
Nem kell senkinek.

Mint régen elavult lomkabát,
Kidobta magából az új világ,
S masszába gyúrva... gépek adagolják.

Nem gazdag

Nem gazdag, ki palotában él,
Dózsöl vagy henyél,
Nem gazdag, ki pénzét élére rakja
S számuk milliókat elér.

Gazdag, ki szívét kitarja,
Magát megalázva él,
Ki földi kincseit elosztja,
Sóhaja, imája, csillagokig ér!

Megmondom ki vagy

Megmondom ki vagy,
Ha fátyol takarja arcodat,
De titokban elloptam
Rejtett mosolyodat.

Megmondom ki vagy,
Ha nem világ színpadán,
De rejtett kis szobád ablakán
Meglésesem bánatodat;
S ajkadról elszállt sóhajodat.

Mert oh jaj!
Mosolyod s bánatod
Lehet százféle forrásból fakadó,
Lehet a mennyekből,
S lehet a gyehenna tüzéből való!

„Talita kum!” – „Kelj fel és járj!”

Mond Uram, ó mit jelent ez álmom?
Halottat láttam ravatalos ágyon.
Koporsó selymére írva volt:
Itt nyugszik a jelen, jövő és a múlt.

Itt nyugszik a jelen, jövő és a múlt
Hamuvá égett és porba hullt,
Mert a szív, lobogó lángja kialudt,
Meggalt a világ, mert szeretni nem tanult.

Irtózva nézem ez álmat, mely valónak bizonyul,
Meggal a világ, ha szeretni nem tanul.
Uram! jól tudom Tiéd a hatalom
Uram! ó mond e haldokló világnak: „Talita kum.”

Vissza Istenhez!

Isten nélkül a világ elveszett!
De Istent keresvén újra megleled.
Vissza Istenhez! ez hát az üzenet
Lánggal lobogjon benned a szeretet.

Tüzes csóváknek fényében hirdessed:
Áll a világ, míg él a szeretet.
Áll a világ, ne mondd, hogy elveszett,
Míg él a hit, a remény, s el a szeretet.

Olthatatlan lángok

Előszó

*„Isten, Haza, Család” olthatatlan lángok,
E három tűzoszlop tartja a világot.*

Kedves Olvasó!

Ebben a könyvecskében olvasható írások, a minden ember szívében feltóduló érzelmeknek és gondolatoknak papírra vetései csupán, a ritmus szerelmének lüktetésében.

Az emlék, az érzelem, a gondolat ereje gyújtotta meg a lángot, hogy testetlen világok tengerén, megtaláljam azt a kis szigetet, ahol már csak az álmok és vágyak szárnyain repülhetek.

Igen, ez a rejtett kis sziget, az én birodalmam, melynek vérrel és könnyel áztatott földjéből legendák nőnek, pipacsok égnek, csennek hullanak az égbolt kékjéből a búzatenger virágaira, hol a gólyahír csókot lopkod az égő napsugártól, hogy sárgára fesse szirmait. Hol énekelnek a búzamezők és vágató ménes dübörög végig a forró pusztaságon. Hol őseimet látom, az apámét is meg az uramét is, kik megcsókolták a földet, mely apáról fiúra, fiúról fiúra szállt.

Föld, föld, mindig a föld! Barna, sárga, fekete, szikes, humuszos, omlós, porhanyós, kemény, fekete föld! Göröngyös, drága, édes anyaföld!

Igen, ott járok én a tarlók kesernyés illatában, hol rozsdás szeder indák szúrós levelei közt, savanykás szeder kínálja magát. Bujkál az apró kis eper, mit halványra érlelt az őszi nap, míg húzó vadludak éles gágogása figyelmeztet arra, hogy itt az ősz. Ennek a halkán surranó hangulatnak késő párájába belekoppan a hazatérő nyáj kolomp szava, bele koppan a szív is. Fajón, sírón, dallá, ritmussá formálódik a gondolat. Így formálódtak írásaim. Így tódult fel szívemben a vesztett paradicsom fájó emléke. Nem, nem a kényes orchideák hivalgó pompája nem hívogat engem. Nosztalgikus szerelemmel ott, és arra járok én, ahová a küldetésem szól. Ott, ahová beépített és beillesztett engem egy megmásíthatatlan felső akarat. Vérem, húsom, csontom oda épült bele. Apáim szívét is az a föld táplálta. Anyám tejjével szívtam be azt a világot, melyből vétettem. Ami az enyém. Ami nekem rendeltetett. Mint kiszakított húsdarab, soha be nem gyógyuló sebként sajog bennem a hontalanság üres gyökértelensége. Ez a fájdalom indít el arra az útra, hol gyógyírt keresek az örök igazság erejében. Múlandóság helyett keresem azt ami örök (mert igazság az örök, mert az maga az Isten), Istent keresem, mert tudom, hogy Aki fájdalmat adott, az vigaszt is ad, erőt is, lángot is, tüzet is, hogy égjen, parazsat, hogy gyújtson, hogy soha ki ne aludjék a lélek, mely képes arra, amit fegyverek, rakéták, misszilek nem tudtak megtenni. A lélek, s benne a szeretet, a legnagyobb erő, a legnagyobb hatalom, mely Egekbe nő.

„ÖSVÉNY” című verseskötetem 1962-ben látott napvilágot. Jelen könyvecskét folytatásként ajánlom fel a Fatimai jelenések 60. és a clevelandi „Magyar Fatima Családok” 10 éves évfordulója alkalmából.

Szeretettel
Sz. M. M.

Egy résnyi villanás!

Egy pillanat
egy lobbanás.

Létünk ablakán
egy résnyi villanás.

Ennyi csupán
e könyvben olvasás.

Egérfogak

Költői nagyságról
sosem álmodoztam,
csak apró egérfogak
élet próbálgattam,

Elrágni kötelét
megkötözött jónak,
s szárnyát kibontani
megsebzett valónak.

Fatima üzen: figyelem, figyelem!

*„For those who believe,
no explanation is necessary*

*A hívő embernek
nem kellene érvek,*

*for those, who not believe,
no explanation is possible.”*

*ám akik nem hisznek,
érvek sem segítenek.*

Fatima üzen: figyelem, figyelem!

Ki tudja vajon hol,
s mikor üt az óra,
s a szent égi szózat,
hogyan válik valóra?

Amint jött kéneső
és jött vízözön,
jöhet most az atom,
mely mindent elsöpör.

De jöhet még valami
ezeknél is rosszabb,
út, mely tévtanoknak
világába halad.

Ezért volt „Fatima”
s ez hát az üzenet!
hogyan a bűnös világ,
bűnéből térne meg!

Nem lehet sokáig
kettőnek áldozni,
Isten, vagy sátán
közt kell most választani!

Ne próbálkozzunk
hát új ideálokkal,
és ne cimboráljunk
Antikrisztusokkal,

vesszen és pusztuljon
minden mi bomlasztó,
minden ami közönyt
és kételyt fakasztó.

Veszélyben van a hit!
a világ, nem felel,
csak „Fatima” üzen
figyelem, figyelem!!!

Csöppnyi óriások

A két kicsi kis halott

Míg legelészett vígan
a csilingelő nyáj,
nagy tettek lapjait
jegyezte Portugál.

Nem vérrel íródtak
e tettek lapjai,
itt lélek nagyságnak
vívódtak harcai.

Itt lélek honából
írtak történelmet,
Hannibál seregnél
több csataüzdelmet.

Mert, akik legyőzik
a test kívánságait,
mintázzák azok,
a hősök legjobbjait.

S mert a „Szeplőtelen”
tisztá szívre vágyott,
Ferenc és Jácinta,
lett a kiváltságos.

Történt ugyanis,
hogy Fiú s egy kisleány,
Istennél, bűnökért,
vezekelni kívánt.

S bár e történetet
mindenki tudja már,
de vajh, ki gondolt arra,
s ki tudja miben áll?

mit meg nem magyaráz
a földi tudomány,
mit tagadni kíván
e modern új világ,

hogy anyag felett a
lélek magasabban áll,
s e magaslat tetején,
maga az Isten áll.

Nézzük csak a gyermek
robogó világát,
mindenik tükrözi
mohó kívánságát.

Mert cukrot, narancsot,
kenyeret vagy sajtot,
kicsi éhes gyomor,
dehogy is hagyna ott.

S ők mégis ott hagyták,
bárányoknak adták,
s kínzó éhségüket
magukba tiporták.

Egyszer a fiúcska
gyötrő lázban égett,
cserepes ajakkal fel,
az égre nézett

s míg lázas szemekkel
az italt kívánta
csuporból a kislány
vízzel megkínálta.

Reszkető kezekkel
már nyúlt is utána,
s a hűsítő forrásvíz
már ajkát nyalábolta,

patak vizét mégis,
magától ellökte,
s a gyönyör mámorát
messzi elvetette.

Kérdem, kik ismerik
gyermekek világát,
hogyan magyarázzák,
e tettek nagyságát?

Honnan ily hatalmas
önkéntes áldozat,
apró gyerekszív,
s e rettentő akarat?

Itt kell, hogy érezzük
„Fatima” csodáját,
ez életáldozatok
pecsételt nagyságát.

Ó törpe nagy-világ,
jólétben tobzódó,
Tudod? hogy e szív
már Egekbe nyilazó,

s fáklyákkal világít
óriás berkeket,
mert ennél többet
már alig bír szeretet.

Így lettek törpékből
csöppnyi óriások,
megváltás mezsgyéjén
csöppnyi útirányok

Kövessük mi is
e csepp óriásokat,
s áldozatainkkal
törjünk égi utat.

Titkok tengere

Ó mily titokzatos
ez a mi világunk,
rejtély az életünk,
rejtély a halálunk.

Nem értjük a múltat,
nem látjuk a jövőt,
nem ismerjük meg
a velünk szembejövőt.

S jaj, mekkora titok
szívünk dobbanása,
vágyak s gondolatok
futó villanása.
Ily titkok rejtekét
senki nem találja,
egy rejtett más világ,
titkok pattanása.

Fatimai gondolatok

Ha nem tudnál hinni
S nem értenéd meg Isten szavát,
Könnyes szemekkel tekints az égre
S keresd az Istenanyát!

Isten trónusa magas,
Agyaddal elérni nem tudod,
Istent felmérni, titkait elérni,
Véges, emberi elméddel, úgyseem bírod!

Csak egyetlen egy út van számodra ideát,
Ürítsd ki fenéig, az alázat poharát
S mint fénylő napsugár,
Kévékben ömlik a kegyelem tüze rád!

Mert Isten a szelíd s tiszta szívűeknek
Magát megmutatja,
De a dölyfös, álnok világ előtt
Arcát eltakarja.

Azért született Jézus rongyos istállóba,
Hogy legyen szív, mely magát megalázza,
„Mert az én útaim, nem a ti utatok”
Én a földre szállt szeretet égő lángja vagyok.

Isten, sohasem kereste
A „nagyok” asztalát,
Az Úr szőlőskertjében szegény halászok,
S pásztorok voltak a diplomaták.

S követnek ó hányszor, de hányszor,
Leküldte a földre Égi-édesanyját,
Hogy szivárványhídon eljusson hozzá
E bűnös, nagy világ.

S most, remegve félik embermilliók
A megjósolt jövő titkát,
Az égből földre szállt Fatimai Szűz
Figyelmeztető jóslatát.

Mert így üzent az Úr:
A döntés rajtunk áll,
Vajh, kitűzitek Isten zászlaját,
Vagy porrá, s hamuvá lesz a világ?

Immaculata – Conception

Mint rózsaszírom, hullt az égen át,
Egy sziklabarlang mélyén, leszállt,
Égi lebbenését nem láthatta senki,
Valaki Őt, az ég honából küldi.

Így kezdődött e történet, bús téli délután,
Rózsét szedegetett egy vézna kisleány.
Vállait szegényes kis kendő takarta, csak a sors
Volt nálánál mostohább, mely tova sodorta.

Sírt a szél, mostoha sorsával együtt sírdogált,
Mígnem jártában-keltében egy sziklabarlangot talált.
Telt az idő, múlt, a fák lombos ága hosszúra nyúlt,
De nicsak ott! a barlang mélyén Valaki megmozdult!

Óh, ha valaki látott már földi csodát?
Bernadett színét váltotta, mint fehér hóvirág,
Remegő térdekkel a föld porába hullott,
Arca mennyei fényben fürdött, ragyogott.

„Jer közelebb Bernadett, ne félj!”
Intett a fényözönben úszó égi Lény,
„Ki vagy Te?” kérdé Bernadett remegő hangon,
Felelt az égi Fény: „Immaculata Conception”

Aztán Bernadett s az égi Tümemény,
Beszélgetésben, mélyen elmerült.
S amint szívet cseréltek egymás között,
E két szív, eget és földet összekötött.

Sok csodát ígért a lourdesi Szűz,
Hogy csodákon keresztül, az ember üdvözül,
Templomot kívánt a jelenés helyén,
S forrást fakasztott, hol a szív felderül!

Így száll le a földre az égi üzenet,
S ez üzenettől, a világ megremeg,
S egy évszázadon át, a lourdesi Szűz,
Testet, lelket gyógyítani, meg nem szűnt.

De egyet ne feledjünk, a legnagyobb talányt,
Isten, vajon miért küldi e földre szállt csodát?
Nem, nem azért, hogy a világot bajától megóvja
Hisz Bernadett baját, földi nyomorát is bíz mind meghagyta.

Sokkal többet ad Isten a csodákkal
Titkaiból látni enged egy-egy pillantással.
Mert a csodák Isten kezéből hullott fáklyafények,
Tüzek, melytől halott emberszívek új életet élnek.

Vakoknak szemeit megnyitja,
Hogy a mennyei gyönyört, megláthassa.
A bénát, járni megtanítja,
Hogy mindig az Isten útait járja!

S kinek hallása nem adatott,
Meghallja most a mennyei szózatot.
Ki mind mostanáig néma volt,
Istent dicsőíteni, megtanult.

Százak, ezrek, és embermilliók
Szeméről, szívéről a hályog lehullt.
Óh, könyörögj értünk Drága Szűz Anyánk
Hogy szent Fiadnak irgalma hulljon ránk!

Ne keresd

Ne keresd, ne keresd
a földi hívságot,
szíved köré fon,
a hívság rabláncot.

Könnyeid sem hullnak
jajszó hallatán,
hiába zörgetnek
holt szíved ajtaján.

Élő hanglemez!

Van egy furcsa társad,
észre sem veszed,
tetszik vagy nem tetszik,
együtt él veled.

Járatlan berkekben
hangtalan vezet,
cipő kopogását
észre sem veszed.

Nem kíván mutatós,
hívó levelet,
hívatlan vendég ő,
így rendeltetett.

Nem láttál húbb ebet,
kísér és követ,
és vitázik veled,
szóra szót követ.

Ő még álmodban is
hű emlékezet,
vigyázz, hogy el ne dobd,
él, e hanglemez.

Kérdezed, hogy honnan,
ily bátor vitéz,
ki őrt áll ajtódban,
s folyvást harcra kész.

Egy hang, odaátról,
nyomban megfelel,
vagyok a szívekben,
óvó intelem!

Hallgass hát e szóra,
Valaki vezet,
szívedben él e szó,
Lelkiismeret!

Távoli villámok

Mondd, úgy érzed te
is a jólét pamlagon,
nem száll már a szív
s nincsen bő vigalom?

Valami hiányzik
a lelki frontokon,
a szív, a szeretet is,
szárnyak nélkül oson?

Kristály, tele borral
lakomás asztalon,
de lélek lantjain,
a húr már meglazul?

Valami nagy titkos,
szent jelről álmodom,
szent, nagy közösségről,
mely mindent átkarol.

Egy jóságos szigetről,
ha volna valahol,
hol minden igaz szív
egymással hú rokon.

Lelki közösségek
fonalát kutatom,
de a gyöngé fonál
elszakad valahol?

Jaj, úgy érzed te is?
Vagy csak én gondolom,
mintha kongó úrben
járkálnék valahol?

Valahogyan érzem,
egek morajlását,
távoli villámok,
viharok zúgását.

Egy mesterséges
világ ízzé porladását.

Miért?

Ó mondd Uram miért, ó mért is születtünk,
igazán boldogok, ha mégsem lehetünk?

Ó mondd Uram miért, ó mért is szeretünk,
ha délibáb a szív, mit el nem érhetünk.

Ó mondd Uram miért, ó mért is harcolunk,
ha gördül a szekér, és mindent itt hagyunk.

Ó mondd Uram miért, ó mért is vígadunk,
az élet alkonyán, ha elszáll kacajunk.

Ó mondd Uram, miért, ó mért is tanulunk,
az élet titkából, ha semmit sem tudunk.

Uram, ugye egyszer feleletet kapunk?
S az út végéhez érve, Nálad maradhatunk?

Mi a biztos?

Nem biztos az, ki sokat él,
bölcssége, hogy égis ér.

Nem biztos az, ki sokat fut,
sok rossz közül a jóba jut.

Nem biztos az, hogy katedrán,
dönthetetlen a tudomány.

Nem biztos az, hogy sokra jut,
ki betűk halmazára fut.

Nehéz, nehéz az igazság,
mit ködbe borít az álnokság.

Zugban, ha mégis megleled,
értelmet kap, az életed!

Csodálatos kettő

*„Mert vala kezdetben”
Isten és a sátán.*

Csodálatos kettő

Küzdés szellemében
élünk e föld hátán,
mert „Vala kezdetben”
Isten és a sátán.

Kettő a sugallat
szívünknek sóhaján,
az út ketté válik,
szívünk sugallatán.

Mint ahogy két felé
hullámszik a tenger,
ellentét harcában
vívódik az ember.

Csodálatos kettő
az egész világunk,
fényben, sötétségben,
váltakozva járunk.

Így lett elrendelve
kettőből a világ,
van egy földi élet,
s van egy másik hazánk.

Vérben, testben élünk,
de van szellem világ,
van szív és szeretet,
és van gyűlölet láng.

S amíg ember jóság
magas tornyot épít,
gonosz ármánykodás
gyehennába szédít.

Igazság fonalát
hogyha megtaláltuk,
pártütők hadával,
nyomban szemben állunk.

Mi kettőt elválaszt
olykor, kicsi hajszál,
vajh drága igazgyöngy
avagy, hamisítvány.

Két nagy ellentétnek
ezer változatán,
megpróbál az Isten,
megcsábít a sátán.

Őrjít ez a világ,
őrjít e kettősség,
mert választásában
rejlük az örök lét.

Ezt mondja a vallás,
ezt mondja az ész,
nem futhatsz előle
akármerre lépsz.

*Hol nincsen igazság és nincsen bizalom,
kupád borában sem rejlük vigalom.*

*Ám igazság ereje, ha egyszer átítat,
szirtek felett jársz, mint röptében a sas.*

Az a kicsi hajszál

Álnok az igazhoz,
néhányszor közel jár,
olykor alig látszik
az a kicsi hajszál,

mi nem a valódi,
csupán csak hasonmás,
mint futtatott arany
mely szemeket kápráz.

Mi nem valódi gyémánt
csupán, üveg korong,
csak viaszból rózsza,
mely illatot nem ont.

Nem az élet bora,
csupán csak bájital,
nem a szív mosolya,
... ördögi kacaj.

Mi kettőt elválaszt,
olykor kicsi hajszál,
mégis benne rejlik
pokol vagy mennyország.

Bűn és erény

Vétek s erény
mindig voltak,
bajok csupán
ott akadnak,

hol bűn s erény
kezet fognak,
s Belzebubbal
együtt futnak.

Betűk világa

Ó mily furcsa világ
a betűk világa,
ó mennyi gondolat
glédába állítva.

Rendre sorakozva
mennek a csatába,
mindenik harcot vív
a maga számára.

Vannak igazságnak
zengő lármafái,
vannak bűnnek, zúrnek
kakafóniái.

Van betű, mely épít
hatalmas műveket,
vagy rombol és pusztít
tornyot és szíveket.

Betűk nagy garmadát, ma
tűzre vetheted!

Csillog a föld!

Istennek világát meglelni nem könnyű.
Csillog, villog a föld, és csábja gyönyörű.
Vakít a káprázat, s mert ördög kínálat,
kelletlen gyümölcs a Krisztus alázat.

Ó, balga nagy világ, vaksággal tetézett!
föld szemekkel mikor föld gyönyörét nézed!
Mert sárból van a föld és fénye mulandó,
míg lelked halhatatlan, örökkévaló,

de minden, minden ami más, az csupán mulandó!

Égi látomás...

Bábel zűrzavarban
őrlődik a világ,
tótágast állnak
az eszmék és ideák.

Összekuszált mindent
tagadás szelleme,
s ezer furcsaságot
cipel a szekere.

Agymosó gépeknek
morzéja fut, szalad,
füledbe kattogja:
add fel harcaidat.

Ne keress, ne kutass,
bűnt vagy igazságot,
gyomor és a gyönyör
váltsanak világot.

Freudok és Pikassók
ezrével születnek,
tisztá látásodba
vakságot kevernek.

S mert estetikának
mérceje elszakadt,
„Pietát” sepernek
absztrakt vonalak.

Nem tiéd már többé
szív és a gondolat,
kézen fogva vezet
egy furcsa akarat.

Ez új forradalom
nem tűr harmóniát,
s a zűr ha elborít,
nincs égi látomás.

Villanó percekben

Villanó percekben
Krisztus arcát látom,
gyarló földi utak
göröngyeit járón.

Felbukkan a szent Arc
éjnek sötétjében,
mikor lángot hordoz
barlangok mélyében.

Megvillan e szent Arc,
ezer évek óta,
minden Pilátusok
Kaifások óta.

Ha utcán hömpölygő
sokaság kiáltoz,
hol üvöltnek dórén,
Barabást kiáltók,

hol dúl, halál felett
heródesi átok,
hol gyáván kezet mos
rengeteg Pilátus,

ahol vért csattognak
gyűlölet korbácsok,
szegény szenvedőben
Krisztus arcot látok.

*Krisztus eszményképe,
kopott reverenda,
mely a szív jóságát,
kincsét takargatja.*

*Aki szűk agyában
mindent összekever,
ily zavaros agyból,
menekül az Isten.*

*Káoszban, zűrben
ki tisztán lát,
égi fény hevíti
lámpását.*

*Szent igazságokból
ha egyszer engedél.
ingoványba süllyedsz,
s a jó célnak elvesztél.*

Krisztus, vagy Barabás?

Van egy kép,
mely útmutatva lángol,
egy Krisztus Arc,
a népek piacáról,

egy Megkötözöttről,
egy véres Koronáról,
egy szörnyű választás,
az átkok szájából,

a Barnabást kiáltók
örök táborából.
Legyen hát e kép,
mely útmutatva lángol.

*Olykor kudarcba fullad minden elmélet.
Teóriák tengerén, az ember eltéved.
Mint Niagarából omló zuhatag,
eloszlik, semmivé válik a gondolat.
Ilyenkor láthatod, mily véges az agy,
hol az Isten-tagadó egyedül marad,
s a labirintusból... nem talál kiutat.*

Megmérettetés

Uram, göröngyös utadon
én tovább ballagok,
e korban bár üvöltnek
divatos szólamok,

de másra süket füllel
csak Reád hallgatok,
régiszent hűségéből
semmit fel nem adok.

Tudom, reszket a föld,
új szózatok alatt.
Hullnak, omladoznak
ezredéves falak.

Ádáz üldöztetés,
régis megíratott.
Most is zúg a tenger,
s dúlnak viharok.

Ósi Egyházadban
mégis megmaradok,
mert él a nagy Mester,
a szikla bárhogymozog.

Nehéz nagyon az út,
de tovább ballagok,
s míg mellettem
haladnak új Antikrisztusok,

érezem, hogy eljöttek
a megpróbált napok,
s a „megmérettetés”
mely megíratott.

*„Ízzé porrá zúzom
Rómát és Vatikánt”
Jegyzé a kor...
Napóleonnak szólamát!*

*„Hogyha nem zúzhatták
rossz papok és pápák,
Őn se zúzza porrá”,
Krisztus várfalát.*

*Válaszolt a követ,
mielőtt tovább állt.*

Három kakas szó

Van egy csodálatos
égig érő fáklya,
amely olthatatlan
mint a szívünk lángja.

Van egy csodálatos
vihar verte bárka,
amely minden idők
viharát kiállja.

Van egy elő sírhant,
egy szegény halász legény,
Mennyeknek kulcsával
halotti csontkezén.

Van egy vég nélküli
láthatatlan sereg,
mely a lelki csodák
csatáját vívta meg.

Van egy csodálatos
liliomos Virág,
Ki szűz méhében szülte,
Csodálatos Fiát.

Van egy ezüstverte
klasszikus aranyház
mit Istennek épített
a forró ember láz,

Vérben és bíborban
tündöklük ez a ház,
mely vért és dicsőséget
Mesterétől mintáz.

Ez a földi csoda,
ez a lelkünk vára,
Liliomos szentek
szeplőtlen oltára.

Koszorús mártírok
véres vonulása,
csontjaik porlásán
lelkünk újulása.

Szikla, melyen átzúg
idő s történelem,
harcoknak dúlása
vér, könny és győzelem.

Mennyi életszentség,
ó, mennyi példakép,
mely igazság oltárán
csodálatos pecsét.

ó, szenteket avató
véres, édes Egyház
Ostya, mely kenyérrrel
hős lelkeket táplálsz.

Ostya, mely lemossa
bűnök áramlását,
mindenkori ember
vétkes gyarlóságát

utódló Péterek,
kakasok szólását,
hirdeti a Mester
csalhatatlanságát,

irgalmas szívének
atyai jóságát,
s értünk kihullatott
vérének csorgását.

Évszázadok óta,
ó, mennyi törvetés,
De Krisztus nyomában
fogjon kezét a kéz,

Ébredjen a világ,
kakas szólására,
mely rút árulások,
kukorékolása,

Legyen a szent Kereszt
üdvösségünk fája,
s az egész világnak,
térdre borulása,
végső összefogás
romlás kapujában.

*Amit olykor elhibáztak
gyarló papok s pápák,
Szent seregek légiói,
vérrel betapasztják.*

Lucifer álma!

Majd eltűnik lassan
a gyűlölt régi világ,
a báj, a pír, a könny,
a fehér mirtusz virág,

Lassan majd elfakul
a szív és a lélek,
sóhaj, mely imába
téve Istené lett.

A láng, amely égve,
lelke volt a mécsnek,
majd kifolyt olaján
fekete éjféli lesz.

Majd lassan eltűnik
a gyűlölt régi világ,
hol századok pergették
régmúlt fonalát.

a puha fészek,
a meghitt boldog órák,
s lesznek majd helyettük
tanok, s teóriák!

Majd eltűnik a harc,
s nyomán egy új világ,
újra csak Bábelnek
építi fel ormát.

Majd eltűnik lassan,
ami szent és szellem,
s a lélekfalakból
már ha semmi sincsen.

Egy rettentő világban
felsír majd az ember...
Kit magára hagyott,
a megcsúfolt Isten.

Ezekről álmodik
az örök Lucifer.

Orkán szele zúg

Tartó oszlopokat
fűrészselünk mostan,
s bástya-falainkat
döngetjük bomoltan.

Sziklátat mozdítunk,
kőtáblát döngetünk,
törvényt, igazságot
hamuvá égetünk.

Csákánnyal döngetjük
az Egyház falait,
régi pápaságot,
szent hűség tanait.

A rend bontogatóknak
küldöm e sorokat,
Szent Istvánt kövező
sámán imádóknak.

Mert bálvány-imádók,
új pogányok lettünk,
s az Úr Isten ostora
csattog most felettünk.

A történelem olykor
ismétli önmagát,
Koppányok, Vazulok,
ütöttek fel tanyát.

S Ki voltál valaha,
„Magyarok Istápjá”,
lettél most firkászok
zürzavaros tápja.

Míntha ez a világ,
talajt vesztett volna,
önhúsába marván
az ellent szolgálja.

S van, ki most olybá lett
mint arcátlan pribék,
ki Isten-anyának
szennyezi köntösét.

Mert Magasságbeli
a Szűz, a habfehér,
s nevéhez fűződik
millió csillagfény,

Kinek neve áldott
az asszonyok között,
Akinek szívéhez
bűn sose férközött.

Vajh, Tót Lászlókká lett
már erény s tisztaság,
mely barbárok dühével
tör és zúz Pietát?

Ó, ti Vágó Pálok és
társutas vezetők,
ti tollforgatásban
ügyes törvetők,

István királyt üzvéen
a szent Törtetőt,
az Ország-alapítót,
a Krisztust követőt.

Az utolsó nimbusz
míg hamuvá nem porlad,
ó, lehet hát magyar,
ki ilyet akarhat?

A múlt szent titkaiba
vájjátok körmötök,
hogy sírjában forogjon
magyari őstötök.

Táltosok világát
siratnátok vissza,
ó, balga okfejtés,
torzkép a falakra

Hisz évszázados fának,
vágjátok gyökerét,
s évezredes sziklát
zúztok szertesztét.

Láttál-e már zsidót,
ki Mózesét gyalázza?
Vagy népet, mely fajtája
legjobbait ártja?

Vagy láttál már embert,
ki sosem tévedett?
Hát bocsáss meg Néki,
ha netán vétkezett.

Tökéletes ember s
társadalom nincsen,
mert ki tökéletes,
egyedül az Isten.

Most orkán szele zúg
és gátak szakadoznak,
s mi ármányos kelettől
várjunk bizodalmat?

Keletre nézünk,
mert Nyugat nem segített?
Ám kerékfordulásnál
nincs más, csak önérdék!

Nem volt elég nekünk
tatár, török dúlás?
Régi kamarilla,
s annyi viszálykodás?

Hagyjuk csak egymásnak
a küzdő feleket,
legyen egyetértés
bennünk a szeretet!

„Életünk és vérünk”,
már sokszor áldoztuk,
idegen sorsokért
kardunkat rántottuk!

Vissza a Kereszthez!
Vissza, tehát vissza!
Nem elcsúszottaké,
Mesteré a példa!

A világ végéig,
állni fog e szikla,
s legyen áldott a szív,
mely a hűség borát issza!

Vigyázz!

Vigyázz, ha nagy vizek
suhanását járod,
vigyázz, mert az örvényt,
szemmel alig látod.

Gondolatnak is van
sebes suhanása,
s örvény, mit nem mutat
irányító tábla!

Riasztó ének kobzos lanton!

Hej kobzosok, hej lantosok,
itt az idő, hogy szóljatok!
Pendüljenek meg a húrok,
zendüljenek meg a lantok.

Énekeljete hangosan,
szélviharnál hangosabban.
Ébredjenek füvek és fák,
ébredjen az egész világ.

Borzongjanak meg a háta,
reszkessenek kezek, lábak,
mielőtt az éjfél leszáll,
s felettünk a végzet kaszál.

Énekeljete riadót,
hogy felkapják szelek a szót,
lebukó nap sóhajába,
csillagok birodalmába.

Ország világ határába,
menjete be minden házba,
zsúpfedeles kicsi házba,
fehér házba, piros házba.

Piszkosokhoz, rongyosokhoz,
torzonborz szakállasokhoz,
menjete az óvodákba,
Kis Jézus hol olyan árva.

Nincsen neki jászolkája,
se dunnája, se szalmája.
Menjete a tudományba,
félelmetes új világba,

Egyetemre, katedrákra,
van amikor büntanyákra.
Siessete és mentsete,
szeressete és üssete.

Oltsate el és gyújtsate,
szíveket forrósítsate.
Ének szóval térítsete,
hitehagyott bűnösöket.

Hol a szívek nesztelenek,
virágaik meztelenek.
Igric lábakon fussatok,
minden mi él, vészben forog.

Üssétek a lármafákat
fussanak a bocskor talpak,
hogy a jog, helyére jusson,
minden más, gödörbe jusson.

S ahol énekelve jártok,
konduljanak a harangok,
sírjanak a vadgalambok,
amikor zúgnak a lantok.

Menjete el a templomba,
hol a pap az Igét mondja,
Zengessétek a lantokat,
hogy a fülek megnyíljanak.

Hogy a szívek lángholjanak,
sírjanak és zokogjanak,
térdeikre roskadjanak,
bűnbánatot úgy tartsanak!

Mit mondjak még, mit tegyetek,
kinek mit és hol zengjétek?
Elmondani úgyse tudnám,
elfújná a sebes orkán.

Így hát szálljon égbe zsoltár,
dőljön össze hazugság-vár.
Kérjétek az igazságot,
fogja kézen a jóságot.

Ezt énekeljétek folyton,
igric lábon, kobzos lanton,
hogy a szívünk meg ne fagyjon,
hogy a lélek meg ne kopjon,

hogy az élet el ne fogyjon,
s a szeretet lángra kapjon!

Rózsák és tövissek

Rózsák és tövissek,
kacajok és könnyek,
kézen fogva járják
ezt a kerek földet.

Egy csokorba kötve
békében megférnek,
elválaszthatatlan
szövetségben élnek.

Rózsák és tövissek,
kacajok és könnyek,
isteni bölcsesség
útjára terelnek.

Tiszta szívek

Csak a tiszta szívek
szállnak fel az égbe,
az, ki sárban fürdik,
lent marad a mélyben.

Sátán almája

Ne mondd, hogy nem érzed
ízét az almának,
melyet a sátán nyújt
lelked világának!

*Elcsépeztük már e szócskát,
nem. érezzük kincses voltát,*

*Diktáljuk a szeretetet
szól a száj, de szív, nem szeret!*

Fiastyúk

Régi szent húségről
szól most az énekem,
mert régi dicsőségek
fátylát ha emelem;

inkább maradok a
hűség dalnoka,
megtépázott múltból
a jónak védszava,

Leszek hát kürt szava
és kongó lármafa, f
elejtett hűségnek
zörgető ajtaja.

Leszek őrtoronyban
a kiáltó ember,
alvók világában
egy hulló csillagjel.

Leszek messze kiáltó
hang, a pusztában,
leszek fiastyúk
az alvó éjszakában.

Leszek vészmadár,
mely halált kuvikol,
vagy őrző eb leszek,
mely ordast szimatol.

De leszek hangos tó,
mit szélvész felkavar,
vagy úzótt vad leszek
mit kopó had zavar.

Leszek tisztavízű
tónak csobbanása,
ős örök anyáknak
éber vigyázása.

Leszek apadatlan
ős vizek forrása,
mely ágyasokat mos
kőzetek gyomrában.

Leszek térden állva
imádkozó ember,
hittel, reménnyel
és telve szeretettel.

Mert voltam, vagyok,
leszek Isten akarása,
benne és általa
vakságom látása,

göröngyös utakon
az élet járása,
de sohasem leszek
hűség elhagyása.

Téves tanítások
papagáj szólása,
őrült divatoknak
verseny futtatása,

s egy kavargó világnak
vesszőparipája.

Éjszaka árnyai

Kotródjatok tőlem
rút fekete árnyak,
ti kibérelt lakói
sötét éjszakának.

Ragyogj felkelő nap
reggel hírmondója
rút fekete árnyak
kerékbe tiprója,

remény sugaraknak
áldott fényszórója!

Aki gyöngé, elveszett

Bűn zúdult a világra,
tépi, zúzza, cibálja.
Söpör, mint a fergeteg,
aki gyöngé elveszett.

Minden nyitott ablakon,
bezúg, besöpör a por,
Minden ami tiszta volt,
rátelepedett a folt.

Bűn zúdult a világra,
ördögöknek módjára,
láncát tépi dobálja,
míg csak bírja a lába.

Minden oszlop megremeg,
minden szikla megreped.
Szél fújja a szemetet,
aki gyöngé, elveszett.

Bűn hullik a világra,
minden élő vigyázza,
minden földi halandó
út porában vándorló.

Mert az Isten „nem halt meg”,
igazsága nem csalt meg,
csak az ördög cikázik,
örömében bokázik,

ha a lábát megveti
hamis szóval megveszi,
s gyehannába viheti,
mindazt, aki engedi.

Perc

*A perc, mit futni hagytál,
örökre elveszett,
s van perc, mit megragadtál,
s benne jó született.*

Extázis

A megszállott lelkek őrült szenvedélyével
gyűlöljük a bűn sötét világát.

A kígyómérget fröccsend viperák szisszenése
undort és émelyt keltsen fel bennünk.

Lényünknek minden atomja, forró lávaként
ömölgék el rajtunk, ha a tisztaság, fehér
köntösére, százlábú hernyók vizenyős
puha testei tapadnak.

Lelkünkben a kínok teperjenek földre,
az ártatlanok csapdába zuhanásán.

Vértől legyen piros az arc, a női meztelenség
határt nem ismerő szégyentelenségén,
hol csöndes mosollyal vagy méltó kacajjal
megelégedetten vidul a sátán.

A kard hűvös pengéjének érezzük az élet,
ha a hitelenség és hamisság gyilkos
szavakba ömlik, s fekete lávaként hömpölyög,
hogy mérges gázokat lehelvén szedje
áldozatait a hívők sorából.

Isten angyalainak az égő pallósát kívánjuk
látni ott, ahol az egység áldott körében
a bontás szelleme fúródik, hogy ízzé porrá
zúzza az eszmék és ideálok lenge fátyolát.

Titkos labirintok sötét útain, keressük, kutassuk
az igazság fénylő kapuját, hol jelző táblák helyett
csapdákat állított az ős örök hamisság.

Mert szakadék szélén, hegycsúcsok tetején,
láthatatlan testben, vég nélküli lesben,
mindig készen áll az ős kígyó csábítása,
hogy mélységbe zuhanjon az emberi jó szándék.

Mint ahogy a sivatag számum szelétől cserepes
ajkú vándor szomjazik az élő víz után,
vagyódjunk mi is a jobb ember, a Krisztusibb
ember képének kialakulásán.

Van-e még szó?

Van-e még szó, mely
hegyeken áthatol?
Van-e még hang,
mely szívekben zakatol?

Van-e még hit, mely
hegyeket megmozgat
és van-e remény,
mely lelket megnyugtat?

Van-e még parancs,
mit ember meghallgat?
S lángol-e szeretet,
mely édig felcsaphat?

„Kályha, honnan elindulunk”

Van nekem egy öreg kályhám,
hová szívem visszajárkál,
Apám szava régi portán,
s egy akácvirágos utcám,

hol vittem a palatáblám,
reá nagy tudományt írván!
Anyám szíve, az is kályhám,
gyertyafény, virágos oltár!

Világban, ha botorkálok,
s ha szív tüze nem ad lángot,
kályhám, hozzád visszamegyek,
rejtett parazsat keresek,

lángra gyújtom a szívemet,
s parazsadból, tovább viszek!

Isten bűvkörében

*Ha földi életünk lámpása
kialszik, odafenn...
kigyúl a fény.*

Nem kell tudás

Uram, nem kell tudás,
hogy megismerjelek,
szórtál virágot, hogy
láthassam Képedet.

Adtál ember szívet,
hogy szerethesselek,
s vállamra keresztet,
hogy követhesselek.

Vízcsepp a tengerben

Csupán egy csillogó
vízcsepp az életem.
Majd elnyel a hullám,
s a tengert képezem.

Istennek Kezéből
teremtett lény vagyok.
A világmindenség
örök foglya vagyok.

Órjít ez a tudat,
e rettentő szerep,
s míg lét és nem lét felett
titkok árnya lebeg,

lassan... reám hull a
falon függő Kereszt,
kitárt karjaival
bátorít és vezet,

a világmindenség Ura,
s nagy Teremtője...
szeret.

Csönd hullása hallik

Jaj, ki vagyok én
miféle jövevény?
e forgó bolygó pontra,
hogy kerültem én?

Ormok tornyok között
mit keresek én,
Vándor lábnyomában
hová jutok én.

Csönd hullása hallik,
nem száll felelet,
Nem szólnak a völgyek,
nem szólnak a hegyek.

Hallgatnak némán
erdő rengetegek,
zúgnak, háborognak
hullámzó tengerek.

Hiába minden,
csönd szava mit sem ér,
A hangos tudomány
ily útról nem beszél,

Nincs, nincs a teremtésben
máshol felelet,
egy jel mutat csupán
egy ácsolt Fakereszt,

Ha felnézel reá
és lehajtod fejed,
reád hull egy csepp,
megdobbban szíved,

Ott, abban a Csepp Vérben,
ott van... a felelet!

Porszem vagyok

Porszem vagyok csupán
sivatag peremén,
mit számum szele perget,
s visz, tovább a szél.

Ma itt, e gyötrellemmel
szántott földtekén,
holnap, a végtelenség
tűnő szekerén,

de mindenképp az Isten
áldó tenyerén,
ez értem átszegezett
irgalom helyén.

Mindennap elmegy...

Mindennap elmegy
közülünk valaki,
Csillagsodákban
eltűnnek nyomai.

Száll, száll a könnyű
testnélküliségben,
soha nem látott
ismeretlenségben,

a vágyak misztikus
vonzerejében,
a felmagasztosult
örök szerelem teljesülésében.

Csodákban élünk

Ne légy csodaváró,
csodák rég itt vannak,
csodákban élsz folyvást,
csodák körülfognak.

Minden csoda, a sziklás
hegygerinc,
s szikrázik az égbolt,
a szem, ha feltekint.

Minden csoda, mit
létnek hív a száj,
legyen bár óriás,
vagy atomnyi parány.

Nem csoda a szív,
mely szerelmet záporoz,
s millió spórából
egy élőt létrehoz?

Ha szállunk rakétán
éterek honában,
nem más e hatalom
mint agynak csodája,

műtő asztalon,
az ember koponyája,
melynek rejtekét a
tudás bár feltárja,

de elbukik hogyan
és mértek honában,
mert lelni sosem fogja
anyag világában.

*„A vizek felszínén
semmi sem látható,
minden tartalom,
a mélyben található.”*

Alfa, omega

Isten a mindenség
egyetlen tudója,
kezdet, s vég hatalmát,
egyedül Ő bírja.

Isten a teremtetett élet
alkotója,
aranyló kelyhekből
mézek csorgatója.

Isten az életünk
fényes napkorongja,
Ő a középpont, az
élet fényoszárója.

Isten a mi létünk,
vitorlás hajója,
Ő a szelek s vizek
főparancsolója.

Isten az ember-lét
egyedüli célja,
Ő az egyetlen út,
ki elvezet a célba.

Sehol nincs nélküle
szívnek nyugovója,
partot sem érhetne
életünk hajója.

Ő tévedhetetlen
s végső Igazság,
vérző szív sebére
egyetlen orvosság!

Kétkedők szívében
elvész az igazság,
az igaz hívónek
Isten az Igazság!

Hangyák lázadása

Teremtett világunk
óriás mestermű,
Szerkezetében
hatalmas óramű.

Még annál is több,
mert hibát nem követ,
nem késik, nem áll,
nem fut és nem siet.

A rugószerkezet
soha meg nem áll,
s nincs az a mester,
ki rajta reparál.

Méreteiben utol
nem érheted,
számolni sem tudod
már a fényéveket.

És nincsen óra,
amelyen megmérjed,
az idő előtti
nagy mindenséget.

Meddig az a térség
amelyen belül,
arasnyi csöppnyi
lényed érvényesül.

S hangya lábakon
ki rajta járdogál,
Nagy Teremtőjével
mégis szembeszáll.

Próbálja ellopni
gigászi műveit,
ellessni véli
nagy titkok titkait,

ám nagy titkok ajtaja
nyithatatlan zár,
kapuját nem nyitja más...
csak a halál.

Mert a szív hatalma

Lejöttél a földre,
hogy köztünk lehessél,
s mint betlehemi kisded
szívünkbe költöttél.

Harminchárom évig
tanítást hirdetvén,
szóltál emberekhez,
az emberek nyelvén.

A megfoghatatlant
lehoztad minékünk,
s a megérthetetlen
megértetted velünk.

Gyatra tudásunkat
megvilágítottad,
három-istenséged
kinyilatkoztattad.
Az élet kapuját,
s útját megmutattad,
az igazság fényét
nekünk meggyújtottad.

Gyötrelmek poharát
érettünk kiittad,
szörnyű bűneinkért,
véredet csorgattad!

Ácsolt fakereszten,
karjaid kitártad,
s megbocsátást kértél,
a kín okozóknak.

Halál borzalmain
emberként átmentél,
s feltámadásoddal,
hitet pecsételtél.

Az örök-haláltól
minket megmentettél,
s paradicsom-kertben
helyet készítettél.

Mindezt, csupán azért
mert végtelen szerettél,
s most:
hatalmas folyammá

duzzad a kifolyt vér,
mert a szív hatalma
véget sosem ér!

Kis hegyi pataknak
kiszáradt az ágya,
ilyen lesz a szív is
ha elfogy imája.

Felhő záporozza
patakocska ágyát
Isten záporozza
a szívnek fohását.

Lisieu rózsák, kötényéből

Olykor nehéz a hit,
s vannak hitetlenek.
Csodák azért vannak,
hogy hitben segítsenek.

Ezért hát leírok,
egy igaz történetet,
mikor tifusz gyötört
egy apró kisedet.

Tik-tak, éjfél ütött
falán a kis kakukk,
de nem kacagták most,
a megnyílt kis kaput.

Ébren volt a házunk,
az álom messze szállt,
csak az éj hallatta
bölcső halk dalát.

A párnás kicsi arc,
most lázrózsákban égett,
sziszifuszi harcát,
vívta rajt az élet.

S mikor fogyni kezdett
a remény sugára,
Szegedre vittük,
gyermek klinikára.

Ott vérátömlesztéssel
élt a tudomány,
s e pillanatban
a vér már folydogál.

Ám a baj nem javult,
inkább súlyosbodott,
s az ember-tudomány
már-már cserben hagyott.

S hogy gyötrött szívemnek
más vigasz nem jutott,
égi nagy hatalmak
forrásához futott.

Ám tépett anyaszívem,
gyors segélyt nem kapott,
gyöngye volt az ima,
tán édig sem jutott?

A kórház teremben most,
néma csend honolt,
most élet, és a halál,
egymással osztozott.

Jött hát a professzor,
s szólt édes-anyámhoz,
„A gyógy-ír elfogyott,
nincs, ami reményt hoz.”

De az Édesanyám,
tovább imádkozott.
Belőle az ima,
soha el nem fogyott.

S most bennem is egyszerre,
megmozdult valami,
s a kaszással akartam
egyre megbirkózni.

Hej, de a kaszással
birkózni nem lehet,
egyedül az Isten,
ki mindent megtehet!

S most, óriás erővel
futottam, futottam,
míg ama kápolna
kövére zuhantam,

hol Terézke előtt
a földre roskadtam,
s szétkuszált agyammal
szavakat mormoltam.

Kis Terézke segíts,
eljött a pillanat,
kékülnek a körmök,
kékül már az ajak.

Imádkozz Terézke,
mert én gyenge vagyok,
erőtlen az imám,
a remény cserbenhagyott

Terézke mosolygott,
s tüstént szárnyra kapott,
szárnyak suhanása
fentről lehallatszott.

A szív a szeretet,
s a hitben élő remény,
csodákat szikrázott
mint millió csillagfény!

S míg roskadva térdeltem
a templom kövén,
betegünk ágyánál
a csoda megtörtént.

Az emésztő forró láz
tüstént szertefoszlott,
s a drága kicsi ajak
szelíden mosolygott.

Így segített rajtam,
ez áldott Kis Teréz,
Istent hozott hozzám,
ez apró égi kéz!

Mert a hit a remény
s óriás szeretet,
gyarló ember vállon
próbára tétetett.

Istennek kedveltje,
hatalmas Kis Teréz,
égi köténykédből,
míg rózsák hull felénk,

szeretet kertjéből ó,
ragyogj le reánk,
s hullass továbbra is
rózsákat reánk!

Vissza Istenhez!!!

Isten nélkül a világ elveszett,
De Istent keresvén, újra megleled.
Vissza Istenhez! Ez hát az üzenet,
Lánggal lobogjon benned a szeretet.

Tüzes csóváknek fényében hirdessed,
hogy Isten nélkül a világ elveszett.
Hogy két Úrnak szolgálni tovább nem lehet,
a bűnbánat ideje immár elérkezett.

Igen, Fatimából is jött égi üzenet,
hogy emberek, a bűnből megtérjenek.
Vissza Istenhez más út nem vezet,
csak a bűnbánatban elsírt, könnyes szeretet.

Hitvallás

Dús fekete földbe,
magot ha vetettél,
a hit szent titkáról,
bizonyosságot tettél.

Elhitted mit ember,
szeme sose látott,
csírák rejtekén,
a fakadó virágot.

Mért nem hiszed hát,
hogy lelked szentélyében,
isteni gyökerek
fakadnak ilyképpen.

Mért nem öntözöd hát
a lélek- csírákat,
hogy virág boríthassa
szeretet-portádat!

Kerted ágyacskája

Ahol virág nem nő,
ott bízvást gaz fakad,
kerted ágyacskája
üresen nem marad.

Nagy most a gazvetés,
olyan az aratás,
verejtéket hullat
most a tisztogatás.

Vakond ablakán...

Nagy egésznek csupán,
kicsiny részét látom,
amikor a lelkem,
kalitkába zárom.

Mint vakond ablakán,
hold, ha bevilágol,
majdnem annyi csupán,
az egész világom.

Ám hogyha a lelkem,
onnan kiröpítem,
mint a víg madárka
szívem úgy röpítem.

Meglátom a világ
csodás birodalmát,
s benne a Jó Isten
végtelen hatalmát.

*A világteremtés, s benne
az ember, oly nagy csoda,
hogy teremtett lény, azt
fel nem foghatja soha.*

*Ha nem hiszed az Istent;
tekints fel az égre,
s majd lámpát gyújt a csillag
biliárdok fénye.*

Ősi rög

*Hazaszökött lelkem
titkot őrző esten,
nyárfás utak mentén
barangolok csendben.*

Nyárfás utak mentén...

Hazaszökött lelkem
titkot őrző esten,
nyárfás utak mentén
barangolok csendben.

Nyárfa leveleknek
sóhajtását hallom,
kolomp szavú nyár van,
szomjas esti alkony.

Frissen kaszált rétek
illata szálldogál,
itthon vagyok érzem,
itt van az én Hazám.

Távol, valahonnan,
harang szava csendül,
átzúg a téren és időn keresztül.
Nekem fáj a szívem...
vérezik, kegyetlenül!

Idegen áfium

Szeretnék még egyszer falvak között járni,
hol füstöl a kémény s virít a muskátli.

Embert is szeretnék még látni, egyszerút,
pipázgatva lócán, házacskája előtt.

Valahol szeretnék, igaz embert lelni,
csalfa ragyogástól, messze menekülni.

Szeretnék magam is, emberként örülni,
idegen áfium ízét... elfeledni.

Ősi rög

Mindegy, arany serleg
vagy cserép kis köcsög,
nádfedél vagy kémény,
mely lustán füstölög.

Hív, magához hív a
göröngyös ősi rög,
idegenből a szív csak
vissza, vissza nyög.

S ereidben a vér
míg fájón hömpölyög,
benned a sors szekér
lármája dübörög,

mert távol tengereknek
zajló peremén,
az Ősi Rög felett
süvít az őszi szél.

Maroknyi föld csupán
a drága ősi rög,
s idegen a lárma,
mely rajta dübörög.

Üres lett a bölcső
és úgy, a kis köcsög,
s a forró anyaszív,
fészkeből elszökött,

s Hunornak Magornak
késő unokái,
csal álmok mezején
járnak már csatázni.

S tépázott fáról
míg hullik a levél,
az ősi rög felett
csak süvít a szél.

De míg a szél süvít,
a magvak porba hullnak,
tavaszkiéletkor
újra megfakadnak,

és bennük hevülő
vágyak domborodnak,
feszülnek új,
erős életakarathoz.

Egyszer tán szárnya nő
új gondolatoknak,
tán izmok feszülnek
új akaratoknak,

s mert reményét keresem
vigasztaló szónak,
törvényét elhiszem
kerékfordulónak.

Hiszek halál felett
egy új feltámadást,
hiszek Ősi Rögben
új... virágfakadást.

Mennék

Mennék én is mennék,
mennék, ha lehetne,
utakat vágnék
a sűrű rengetegbe.

Mennék, nekivágnék,
utat nem ismerve,
sebes patak vizét
szívemmel átszelve.

Mennék, s elindulnék
úttalan utakon,
keresztül vágnék
a zuhogó habokon.

Torony-irányt mennék
a harang szavára,
míg vágyódó lelkem
csak hazatalálna.

Mennék Hazám! mennék,
szívem majd megreped,
de zúgó szél ha támad,
azt súgja... nem lehet!

Hívna emlékeim
a vér ösztönével,
három királyoknak
töretlen hitével.

Mennék csapzott fővel,
mint Julián barát,
mint fiukat kereső
síró édesanyák.

Fák és füvek hívnak,
s jó szagú virágok,
Koppányok, Vazulok,
s felkent szent királyok.

Kürtök, trombitások
harci lármája,
templomok csöndjének
áhitat imája.

Hívogat Budapest
a Bazilikával,
Gellért-hegyoldal
a szikla kápolnával.

Királyi vár udvar
a „Szép Ilonával”,
zörgő macskakövek,
lovak patájával.

Búg bennem a vágy
és zúg, zakatol minden,
mégis itt maradok
tépett szerelemmel.

Ami szép volt, rég volt,
az már álom csupán,
s régi seb marjulna
régibek nyomán.

Egyszer azonban én,
mégis menni fogok,
tán holtak lelkével,
de haza látogatok.

Mert bárhol éljek Hazám,
sorsoddal egy vagyok,
s a harang hívó szavára,
innen, vagy más világról is
de útnak indulok!

Máté gazda

Valamikor régen,
Úr volt Máté gazda,
Minden porcikáját
az Isten faragta.

Bó gatyában járt,
lovát megnyargalta,
dübörgő hangjától,
reszketett a puszta.

Valamikor régen,
úr volt Máté gazda,
széles nagy pusztaság,
királlyá avatta.

Gulya s puszta ménes
volt a királysága.
Legelő, itatók
jó füvek tudója.

Valamikor régen,
így szólt a bölcs Máté:
nem kell a pástétom,
nem kell csokoládé.

Szalonna kell, füstös,
érces búzakenyér,
jó bor a kupában,
pirosló, mint a vér.

Valamikor régen
ha szólt Máté gazda,
szavát jól megfogta
apraja és nagyja.

Asszony! feleség!
dübörgött a hangja,
villával a szénát,
míg boglyába rakta.

De mikor az alkony
rőt bíort hasított,
kaszájával Máté,
utolsót suhintott.

S a jó szagú réten
míg haza ballagott,
bohocos pulija
melléje baktatott.

Adj Isten jó estét,
köszönt Máté gazda,
pipáját csizmája
szűk szárába dugta.

Jó vacsorát Örzse
szaporán behozta,
míg asztalhoz kuporgott
háza pereputtya.

Majd vágott a kenyérből.
s az áldást osztotta,
valamikor régen,
ez volt Máté gazda.

Én Uram Istenem,
hol vagyunk azóta?
Úrhajón utazik
Úr Máté utóda...

Adta teremtette
eburafakója!!!

A falu lelke!

Előbukkant bennem
egy régi szép emlék,
hogy szerettem én
a jó Sziládi Örszét.

Nem tudom miért volt,
nékem oly nagyon szép?
Hiányoznak nékem,
most az öreg Örszék.

Velük így érzem
a falu régi lelkét,
békén, ahogy vitte
mindennap keresztjét.

Sohasem korholta
mindenek végzését,
vidáman hordozta
sorsok rendelését.

Így kondul meg bennem
ez a régi emlék,
mint szomjas nyárhevéen
az eső cseppecskék.

Vélük így érzem át,
faluk tiszta lelkét,
templom-kondulások
rorátés emlékét,

az áldott kegyelem
balzsamos vetését,
melyhez hozzásimult
lágyan a reménység.

Így érzem igazán
a falu régi lelkét,
pünkösd vasárnapok
tulipános kedvét,

mézes bábukat
tükrös szív szerelmét,
Betlehem járások
pásztorköszöntését.

Mert én csak így érzem
faluk édes lelkét,
a békét harangozó
csöndes téli estét,

mint havas tájakon
elfekvő fehérség,
lelkemben sajog,
s él a régi emlék.

Ez a drága falu,
mint buggyanó forrás,
mint anyaméh öléén
az új gyermekáldás,

kínálta magából
az új erőforrást,
bűnös városoknak
a megfrissült váltást.

Duzzadó rügyekben,
a gyümölcs fakadást.

Kenyér és verejték

Mint forró kemence
kítátott szájából,
szikrázik a hőség
nyárnak sugarából.

A gémes kút ága
békésen nyikorog,
megloccsan a kútvíz,
vályúba csobolyog.

Pattant a karikás
kurjongat a kondás,
köröskörül csahol,
futkároz a bundás.

Odabent a házban,
friss kenyerek sülnek,
lángossal a kézben
gyermekek csücsülnek.

Delet harangoznak
most Jakabszálláson,
aratók megállnak
a búza táblákon.

Vadkörte lombjának
árnyékát keresve,
isznak csobolyóból,
fűre telepedve.

Időt méregetnek
felhők állásából,
s falatok terülnek
kendő bontásából.

Hullámszik az élet,
verejték cseppekké,
mégis tele vannak,
megbékélt örömmel.

Minden a helyén van,
ember, és természet,
mosolygott az Isten,
fentről, ha lenézett.

Kenyér és verejték,
az ember földi jussa,
mert Ádám ős bűnét,
csak verejték mossa.

*Mit ér a kultúra
és minden tudomány,
ha minden ami szent,
azt magából kidobál.*

1949 Bremen

Koldusbotra jutott
földönfutók lettünk,
idegen világban
más kenyerét ettük.

Új hazát kerestünk
s eljött a pillanat,
hogy útnak induljunk
mint vándormadarak.

Anyámtól búcsúztunk
a germán fák alatt,
Ő mosolygott akkor is,
ha a szíve szakadt.

Lengettük utána
a fehér kendőket,
míg látásunk lassan
a ködben eltévedt.

Ez volt az életem
első búcsúzója
azóta nincs annak
se vége sem hossza.

Akkor még nem tudtam,
azóta már tudom,
lettünk mint madár,
mely fészkeből kihull.

A hajó dudált,
a sorsunk ott maradt,
eltűnt, mint bíborban
úszó esti hangulat.

Vajh lesz-e még tavasz
a hosszú tél után,
lesz-e még kémény
a régi dűlt tanyán,

hová a gólya
fészkére vissza száll?

A megcsúfolt „gyermek”-jogok – 1957

Nyugat mázsányi lapjain
apró cikk lapult.
„Kivégeztek százötven
fiatalkorú magyar vértanút.”

Rövidke cikk,
alig pár soros,
e borzalmas, véres világcsalás
nagy betűt nem kapott.

Százötven gyermek,
kit a láz heve elkapott,
bátor tüzes szívek,
bohók meggondolatlanok,
gyermekszív, mely a
szabadság vágyától
megmámorosodott,

hát ki tudná nyomon követni
a gondolatot, hogy anyát,
hazát védeni,
fegyvertelenül is
fegyvert fogott.

A séma megszokott,
a hős ügy, elbukott,
újra patakban folyt
a drága magyar vér,
mint ahogyan az már
lenni szokott.

S míg száguldnak agyamban
rémült gondolatok,
kiáltok a nagy világ felé:
Hol vannak most
az igazság nevében
dobra vert „Emberjogok”?

Néma csönd, hiába hallgatok,
feleletet sehonnan,
semerről nem kapok.
Világ... hát nem hallod?
hogy százötven anyaszív
hogy zokog,
hogy százötven gyermekszív
többé már nem dobog?

Sehol semmi hang,
csak a szél zokog,
ablakom párkányán
bús eső kopog,
de mégis...
a messzeség...
valami zajt hozott,
úgy érzem a világ minden
tájáról harangot hallgatok,
s most... Krisztusra gondolok,
Ki meghalt, de harmad napon,
a halotti sírből, dicsőségesen
feltámadott.

Széchenyi után

„Meghalni tudsz,
de élni nem!”
E jelben élsz
ó, nemzetem!

Míg ostor csattog
a testeden,
csodákat mívelsz
szüntelen.

Ám ha a jólét
elvakít,
nincs, ki lemossa,
a szégyenpírt!

Hujj Tonuzóba

Ha nem tudnád mi az,
magyarnak születni,
Véred és a csontod
fel fogja deríteni!!

Dalban és a táncban
a szív ha megkondul,
ereidben a vér
majd pezsdülni indul!

Ha forog már a világ
és forró lesz minden,
ha duhaj gyönyörűség zúg,
kavarog benned.

Az egész világot
majd ha átölelted,
ha dallá s szerelemmé
vállik majd a lelked,

Akkor érzed majd,
hogyan magyarnak születéssel
ha szívben és ritmusban
porrá keveredtél.

Ha ujrázik a párod
„húzd a ragyogóját”
húzd, míg szétrepesztjük
a világ négy táját.

Hej hunor magorok
besenyők avarok,
kunok és kabarok,
itt vérség kavarog.

Itt minden pillanat
megannyi vallomás
szóljanak ha tudnak
gének s kromoszómák

plazmás sejtjeikben
Hujjj Tonuzóbák,
Hujjj a csatakiáltó
kopjázó hátszázát

Sok csizma dobogás
cipellő kopogás,
Csárdás! ez a csárdás,
hadd hulljon az áldás!

Borvendég csárdában
és palotás-házban,
buzog a magyar vér
e neki való táncban.

Szakad a mennyezet,
gerenda megreped,
tüzes a lehelet
forró a kis kezed,

Recseg a padozat,
hullik a vakolat,
omlik szakadatlan
könnye a magyarnak!

Mert sírva vígadunk
és vigadva sírunk,
s rettenetes vérrel...
történelmet írunk!

Koszorú kalács

Kovászt készítettem én is mint nagyanyám,
S anyám tanította kelesztett tésztából
Koszorút fontam.

S úgy ölelt át a koszorúba font puha
Foszlós kalács a szeretet
Gyolcs asztalán,

Ahogy a kis Jézus ölelő karjával átfogta
Szűz Anyát
Máriát.

Kelt a kovász, valamikor rég
S míg anyám a sok fehér néppel bajoskodott,
Szorgos kezével, száz munkát folytatott.

Szívét kitarva dolgozott,
Így gondolok Rá most,
Hogy én is dolgozok.

Ó, mit nem adnék én,
Ha itt volna most is velem,
S mazsolát szórna a kalács közé,

Megkenné tojással a szép
Kelesztett tésztát,
S örülne Ő is velem.

Mindig Rá gondolok, ha Jézust várom.
Forró szívéből egy darabkát
Kezeim közt, ha elmorzsálom,

Zokogva reá borulok.
Ízekre bontom, szétszedem, szétoosztom
S darabjából az enyéimnek

Kik hozzám, szívemhez oly közel élnek,
Szétoosztom, szétkínálom.
Vigyétek!

Ez ízekre bontott,
Százfelé osztott,
Édes anyamorzsát.

Jézus bölcsője ringat
Ennyi szeretet fakasztott
Édes morzsát.

Mindig anyámra gondolok, ha Jézust várom.
Harangfoslányok, ha szívemre dőlnek
Őt látom.

Ijedt szívemmel, tétován,
E bozontos utat, ha járom,
Sűrű bozótban elveszett

Kis Jézus lábnyomait, ha nem találom,
Anyám tudja, hol, merre kell járnom,
Véle együtt az utat megtalálom.

Magam rajta kapom,
Ha kovászos kézzel a tálát fogom,
Zúg az orgona hangja bennem.

Így készítem a koszorú kalácsot,
S unokámnak adok egy darabkát belőle,
Hogy megszeresse,

Szívébe vésse,
Pici nyújtófával forog apró keze,
Lisztet a tenyere,

Így adott nékem is anyám
A kalácstésztából,
Így tanultam tőle Jézust várni,

Szorgalmas kezekkel koszorút formálni,
Míg a harangok zúgtak.
Így kell,

Szíved puha kalácsát szétoztani,
Jézus kicsi kezébe adni,
Szalmapárnáját megsimogatni.

Így készült otthon a kalács.
Sok házi nép között szétoztotta anyám
A sok örömet.

Most is látom karácsony este,
Ahogy áldott kezét megcsókolta
A sok fehér nép.

De mióta hazám elveszett,
Hazámmal együtt anyám is elveszett,
Apám is elveszett.

Apámmal együtt kihalt egy régi világ.
Anyámmal együtt meghalt
Az élet virág.

De a koszorúba font, édes foszlós kalács
Mint szívekből összefont
Szeretelánc,

Amíg élek
Áld, és megbocsát.

*Sok-sok emlék néz a
múlt honából vissza,
lengé fátyolát az ég,
míg fel nem issza.*

„Ecce sacerdos magnus”

Harsona zendül
fújják a trombitát,
zászló leng a szélben
a szív üdvöt kiált.

„Ecce Sacerdos”
zúgják a harsonák
mert Ige jár közöttünk
s Ige száll reánk.

„Ecce Sacerdos”
zúgják a harangok,
s a „Homo sapiens”
a földig meghajolt!

Eltörpült a világ,
a földi horizont,
magasság és mélység
eggyé magasztosult.

„Ecce Sacerdos”
zúgják az orgonák,
mártírok kezében
babér és pálmaág,

magasba vezetnek
lelki hídon át,
kapuk kitárulnak
s a szív, üdvöt kiált.

Bíborszín palástban
lépked az aggastyán,
acél és akarat
megtört alakján.

Lelkéből sugárzó
vonzások fakadnak,
s mert Istent hordoz
a térdek, meghajolnak.

Bűnöket szánunk
és felnézünk Reád,
rózsák permeteznek
illat hull reánk,

ó, zengjen hálát a szív
égi Hatalmaknak,
mert közöttünk jár most
a Krisztusi alázat.

Van, Kire felnézhet
a huszadik század!

*Az óramutató éjjélfelé halad,
Uram, Ki létünk alkotója vagy,
fordulj felénk és mutasd meg magad
hitünk lámpásába, önts egy kis olajat.*

Régi hazám

Ó, ha én egyszer még
hazámba mehetnék,
régi tornácunkra
hogya kiülhetnék,

arcomra borulva
tán sírva fakadnék,
ha régi múltamból már
semmit nem találnék.

Felzúdulna bennem
sok szomorú kérdés,
Apám, s Édesanyám,
jaj, hová lett innét.

Sok nyíló virágot
ugyan hová vitték,
hová, merre szálltak
a kacagó gerlék?

S ha egy sárgarigó
fütytyét meghallanám,
víg napok emléke
sajogva hullna rám,

felidézné bennem
ifjúság varázsát,
víg örömöknek
tovasuhanását.

Felidézne bennem
ezernyi emléket,
vajh, hová lettek
a régi hű emberek?

S én sírnék, siratnám
a vesztett puha fészket,
könnyek és kacajok,
nekem szép emlékek

kezeből az Isten
szórja a világra,
könnyel és kacajjal
a szívet próbálja,

s egy egész világot
tesz most... tűzpróbára!

*Legyen hited erős,
élő vallomás,
Isten büvökörében
örök szárnyalás,
utad végeztével,
boldog számadás.*

„Justice for Hungary” – Igazságot Magyarországnak

Népek szabadságát
hirdeti a világ,
nyelvek rakétái
hangszórón harsogják,

nincs ezentúl gyarmat,
elnyomó hatalom,
afrikai törzsek,
élhetnek szabadon.

Komor ábrázattal
hirdetik a nagyok:
Kis nemzetek joga
törvénybe iktatott.

De jaj, most ez a törvény,
ezer sebből vérzik,
Potsdamnak, Yaltának,
míg gyümölcse érik.

S emberi jogoktól,
bár fülek süketülnek,
Magyarország testén,
bilincsek feszülnek,

s óriás csizmáknak
mázsás súlya alatt,
magyar millióknak,
sűrű könnye fakad.

S míg szabad prédát kaptak
mezítlábas törzsek,
ősrégi kultúrák,
rabságot szenvednek ...

Így, a világbéke
végveszélybe jutott,
emberi számítás
holt vágányra futott.

Senki sem látja már
a jövő holnapot,
mert elvész a világ,
az Igaz, ha elbukott.

Harminc éve már,
a veszett csatának,
harminc éve már
az elnyomatásnak.

Harminc éve már
a garázdálkodásnak,
idegenbe hurcolt
bornak és búzának.

Már harminc év óta
pusztulunk és veszünk,
testben és lélekben
megtizedeltettünk.

Elvették az Istent,
szétzúzták a Hazát,
s a pelyhes, puha fészket
elhagyta a család.

Nincs többé oázis,
csak lelki sivatag,
mely írott betűnek
is poshadt szagot ad.

S ha rázhatja bilincset, m
minden elnyomatás,
hát hallják meg a fülek
a magyar *tiltakozást*.

Fújjon szét a vihar,
álnok papírokat,
pecsételt okmányt
és Bábel tornyokat,

S ha van még a világon
sírba hullt becsület,
nyíljanak a sírok!
Hadd kapjon szerepet!

Erősíts meg *Uram!*
mikor imádkozunk,
nyisd meg a füleket,
mikor tiltakozunk.

Igazságot kérünk
az egész világnak,
s véle igazságot,
rab-Magyarországnak!

Ne féld a vést...

Ne féld a vést,
a véres csatabárdot,
féld, Ki megteremtette
e nagy világot.

Ki érted a magas
egekből leszállott,
s ácsolt fakereszten
érted kiáltott.

*Minden ember annyit ér,
amennyit az igazság
szolgálatában tett!*

Orgona virágok

*Tanít, oktat, vezet,
az örök természet,
hogy szent csodáiból,
Istent kifürkésszed.*

Piros tulipánok

Alusztok még
ti piros tulipánok,
hófehér dunnával
takar a tél,

nem érzitek az
anyaföld méhében,
hogy száguld a
zimankós bohoncós szél.

De várjatok csak,
majd másképp lesz minden
ha bokrétás kedvében
jő fel a nap,

majd buggyan a föld,
s ti égő tulipánok,
lánggra lobbantjátok
az örök, tavaszt.

Virágot öntöztem

Virágot öntöztem
szeretet kannából,
visszamosolyogtak
piros szívhálából.

Égi harmatokkal
mindenkit öntözget,
egy soha meg nem értett
titkos nagy szeretet.

A gyökér dolgozik,
felszívja a nedvet,
ó, hadd szívjam fel
én is az örök szerelmet.

Májusi reggel!

Valaki titokban,
itt járt kelt az éjjel!
S gyönyörű csodákat,
mívelt szerteséjjel.

Színes palettáról,
nagy mester-kezeléssel,
kipingált, kifestett
mindent, rendre szépen.

A barna földhátat
smaragddal bevonta,
s tűzpiros lángokat
gyújtott az avarba.

Tündérmű-lányok
dús arany hajából,
az álomvilágra
fényköntöst varázsolt.

Titokban Valaki,
itt járt-kelt az éjjel,
s Életnek magvait
szórta szerteséjjel.

Öntözte csillogó
harmatok vizével,
ringatta kellemes,
zsongó lágú zenével.

Dús aranyesőket
a fákra hullatott,
s szórt kelyhek mézéből,
bódító illatot.

Kezét végig húzta,
a nagy mindenségen,
s kedvét lelte titkok
ölekezésében!

Nem tudom, nem tudom,
ki járt itt az éjjel?
Ki rózsaszín csodákat
hintett szerteséjjel.

Senki nem ismeri,
gyarló értelmével,
csak a szív, csak a szív,
csak szív melegével.

*költészet a felhők
lelke felett lebeg,*

*hol lehunyt pillákkal
is látók a szemek,*

*vágyódik, izzik,
szárnyal és remeg,*

*míg gondolat vágyának,
társat keres.*

Orgona virágok

Gyönyörű ábrándok
tündéri világa,
hová tűnt e kornak
lepkehálójában?

Hol vagytok, hol vagytok,
orgona virágok,
tavaszi zsongással
bontakozó álmok.

Hol van a rajongó
imádat varázsa,
hol szentté valósult,
a szív első csókja.

Hol vagytok, hol vagytok,
várakozó évek,
míg rózsákkal béleltünk
földi reménységet.

Mikor nap-nap után
vártuk a perceket,
mikor hoz a postás
rózsaszín levelet.

Naplóba beírtuk
az első kéz szorítást,
s szívszorongva vártunk
boldog viszontlátást.

S míg vázába helyeztünk
sok-sok piros rózsát,
Ég is meghallotta
szívünk dobogását.

Boldogság ösvényét,
halk léptekkel jártuk,
hogy fel ne ébresszük
a boldogtalanságot.

Ilyen volt régesrég
a mi mennyországunk,
hol vagy, ó hol vagy,
szép Magyarországunk?

*Tiszta szív szerelme
csodákat szőtt álom,*

*hogya megérinted,
elszáll pille szárnyon.*

Tavaszi oktatás!

Gyors angyal-szárnyakon
suhant be a tavasz,
érintése nyomán
ezer virág fakadt.

Megújult egyszerre
az alvó természet,
s lerázott magáról
mindent, mi enyészet.

Felrázta álmából
a lustálkodó fákat,
csókkal ébresztgetett
álmos madárkákat.

Varázspálcájával
csak egyet suhintott,
s duzzadó rügyekből
illatokat bontott.

Az ember is megszédül
fák, füvek kacagnak,
minden teremtett lény
ujjong a tavasznak.

A szív is ilyenkor
sebesebben dobog,
vágytüzek égnek
s a lelkünk is lobog.

S míg karjait kitarja
az örök természet,
Téged is átölel
s ölében becézget.

Tanít, oktat, vezet,
mindent megad neked,
hogy e szent csodákból
Istent, kifürkésszed.

*Teremtett világunk
egy Isten – költemény,
s az olvasni tudónak
lobogó fáklyafény!*

Rózsákat ültettem

Rózsákat ültettem
s tengernyi virágot,
hadd szálljon az illat,
bódítson világot.

Házunkat a repkény
sűrűn befutotta,
kertünket a sövény
békén átkarolta.

S mikor a madárhad
fészek után látott
az óriás juhar
tüstént kivirágzott.

Mert ki a világot
rendre megalkotta,
dalos madárkákról
feledkezett volna?

Dehogy feledkezett,
inkább úgy rendelte,
bokrétás ágakon
válják lakóhelye.

Mindig gyógyító ír
az örök természet,
mert jött helyébe
mindig jóval fizet.

Ha búban bánatban
megfárad a lélek,
cselekedvén a jót,
gond száll el felőled.

Az ős törvény marad!

Hintázik a lelkem,
dús, virágos ágon,
tavasz van, s a világot,
álmodozva járom.

Nem keresek én most
földi valóságot
hadd szálljon a lelkem,
hadd lásson világot.

Szép tollú madárka,
fennen ha szállana,
szívesen ülnék fel
lebbenő szárnyára.

Fentről a magasból
néznék le a földre,
virágtengert látnák
szőnyegül terítve.

Azt mondják felülről
másként látni mindent,
alig észlelni már,
a sok futkosó embert.

Ám akik lent vannak
alig- alig látnak,
eltakarják egymást
hosszú lábú árnyak.

És ha olykor mégis
összetalálkoznak,
sok-sok csetepatét
szörnyű bajt okoznak!

Jó volna, ha egyszer
megokosodnának,
fáktól, madaraktól
törvényt tanulnának.

Megtanulnák végre
hogy csalni nem lehet,
az ős-törvény marad,
rozsa nem eszi meg.

*Felhő paripákon
röpülnek vágyaim,*

*s tört cseréppé válnak
földön az álmaim.*

Tavaszi ébredés

Ragyogott a tavasz
mikor felébredtem,
pompába öltözött
az élet körülöttem.

A nap is jókedvűen
ablakomra nézett,
kertünkben a pinty is
vígán fütyörészett.

Virágos bugain
vadmandulafának,
pompás öltözetű
pillangók cikáznak.

Barna domborulatán
az öreg földhátnak,
búja rózsatóból
bimbók kandikálnak.

Bontakozó vággyal
kínálják magukat
aranyban fürdő
nap sugarainak.

Pattanásig feszül
keblükben az élet,
illatárban úszik
kelyhükben a lélek.

Úgy vágyom e rózsák
bimbófakadását,
mint bűvös látomások
titkos pattanását.

Örök ideál

*Oly szép nekem az álom,
hintázom virágos ágon,*

Liszt, „Szerelmi álmok”

Meghitt szobácskám pamlagán,
százötven évnek távlatán,
hallgatom mélézva
hallhatatlan dalköltőnk dalát,
„Szerelmi álmok” zsongó himnuszát.

Hallgatom s idézem Őt,
majd emlékek, álomszárnyakon
elszállnak velem, hol
rejtelmes ábrándok világa
suttogja nekem,
az igézet szárnyain lengő
örök szerelem dalát.

Oly szép nekem ez álom,
hintázom virágos ágon,
ó maradj velem
vendég világom,
hótiszta, zengő
mirtuszvirágom,

ó ne menj még, maradj itt,
töltsd be szívemnek
halódó vágyait,
hadd pihenni még
emlékek ködén, fátyolán
ez édes múzsát.

Egy kissé még maradj.
Aztán, úgyis jönni fog,
hogy elfelejtelek.
Kék szárnyú lepkék
ha elszállnak veled,
a valóság hűvös pamlagán
fátyolt borít a csend.
Valami fáj majd idebenn,
s míg szívem hárfája zeng,
tűnő ábrándok taván,
száll az életem,
valótlan valóság hintaján,
„szerelmi álmok” hattyúdalán.

Mesék világa

Ne jöjj közelebb.
Maradj az álmok s ábrándok
rózsaszín fellegén,

maradj mint csodákat
rejtő messze délibáb
a Hortobágy ölén.

Maradj elérhetetlen
messzeségben az ismeretlen
titkos csillagfény.

Maradj a boldogság sziget
mit embervalóság
soha el nem ér.

Maradj az élet értelemmel
soha meg nem írt
valótlan regény.

Maradj a tündérmeséknek
édes varázsa, mit öreg
dajkáknak ajka mesél.

Virágzó almafa

Olyan vagy mint nyíló,
virágzó almafa,
mit meg nem csókolt még
tűző nap ajaka.

Oly édes, illatos, fehér,
mint hóesés,
ki reád néz abban,
megáll a szívverés.

Örök ideál

Ábrándvilágoknak
gomolygó, bolyhos fellegén,
az ős örök férfi
álmainak egén,

maradva él a nő;
a báj, a pír, az eszmény,
a töretlen tiszta
alabástrom edény.

Ókorban ódákat róttak
ódon görögök,
s a női ideál esztétikája
isten-szoborba öltözött.

Ám jött egy új világ,
jött Freud, és ömlött bűnös ár,
s az isten-szoborban
eltűnt az eszmény, a varázs, a báj.

Eltűnt, mi egyedül vonz,
a nő, mint ideál,
s az ős örök férfi,
az álmok összetört szekerén,

társtalanul, búsan
és egyedül jár
még felbukkan az Egy,
az ősi ideál.

Hulló levél nyomán

Múltakban élek én,
s Te, jövőben élsz.
Hulló levél nyomán,
a friss rügyben kélsz!

Enyém vagy ezért
sóhajtásaimban,
mint utód, az ősök
ivadékaiban.

Ringatlak ágamon
s úgy vigyázok Rád,
mint bimbót ha ringat,
termő rózsza ág.

Óvlak tövisekkel,
ha nyúlna feléd
hívatlanul bántó,
avatatlan kéz.

Vigyázok arra is,
mikor, merre lépsz,
virágok nyelvén,
ha mézekről mesélsz.

Vigyázom az egek
morajló zaját,
bontakozó szirmok
rózsaszín porát.

Vigyázok akkor is
ha madárka száll,
s méhet ha zümmögve
dús mézet kíván.

Vigyázok akkor is
jól vigyázok én,
hogya fellegeknek
zúgó szárnya kél.

Ha lombok suttognak
feléd hajolnak,
erős karommal mindi
fogva tartalak.

Mert ágon a bimbót
ha lomb takarja,
izzó nap csókjától
védi s megóvjá.

Megvédlek én
a zúgó zivatarban,
oltárok fényénél
térdekre omoltan!

*Százmillió csillag
ragyog fenn az égen,*

*nekem is ragyognak,
unokák szemében.*

Farsangi ábrándok

Harminchárom kislány
öltözik a bálra,
zizegő selymeknek
hallik suhogása

Harminchárom kislány
patyolat fehéren,
álmaik követi
boldogság-szekéren.

Harminchárom kislány
öltözik a bálra,
remegő szíveknek
hallik sóhajtása.

Csupa virágillat
csupa tündér fátyol,
tán véget sosem ér
ily gyönyörű álmom,

pedig jönnek évek,
és múlnak a lángok,
s álmok helyett jönnek
gazdag valóságok,

zsongó báli éjnek
rőt kábulatából,
dobogó szíveknek
új kapuja tárul.

Mikor a szív nem vár,
már csak *ad*, magából,
s mindig másnak ad,
a szíve legjavából.

Amikor majd egyszer
asszony lesz a lányból,
s szívét elégeti
áldozati lángból.

Bolondos kis szellő

Meseszép kertünket
járom gondolatban,
s iszom az emléket
mosolygó magamban.

Mert volt a fák között
egy irtó magas hinta,
s rém szerettem rajta
szárnyalni magasba.

Pad is volt mellette
olyan régi fajta,
s egy pesti fiúval
üldögéltünk rajta.

Dehogy mertem szólni,
Ő is csak gondolta,
de jó volna most,
ha szívünk megszólalna.

Szív ugyan már szólott,
de száj nem mondotta,
s ahogyan ott ültünk
szótlanul hallgatva,

még a gerle madár
is kacagott rajta,
amikor fészkeből
a fejét kidugta.

Úgy vélem ő szólt,
a szellőt biztatva,
s lenszőke hajamat
míg felé bodrozta.

Megtört a varázslat
egymásra kacagtunk,
s mindent a gerlice
listájára írtunk.

Walzer

A pesti „vigadó”
ragyogó termében
javában állt a bál.

S akkor, azon a régi bálon,
Strauss keringőt
játszott a cigány.

Ő meghajolt előttem,
s táncolni hívott
e varázs-éjszakán,

a zene lágyan szólt,
és szívünk lángra gyúlt
a tánc varázslatán.

Valahogy azt hittük,
az élet jött el értünk
szerelem hintaján.

De szívünk míg dobogott
a hintó elrobogott,
s ott hagyott mindent

a báli éjszakán,
a távolba tűnő
ábrándok taván.

*Olyan voltál nekem
mint lezárt zongora,
mint néma billentyűknek
hangtalan kacaja.*

Kakukk!

Akkor azon a régi régi
nyáron, azon az elhagyott
út menti sétányon,
akác virult és madár dalolt
a ringó lombos ágon.

Daloltam én is lassan,
búsan andalogva, mert
az ifjú szívnek olykor
bolondos bús a hangja.

Ritkán jár a földön,
kőköves göröngyön,
szürke utak porát,
ritkán érinti lába,

csak vágyak ormait,
kéklő tornyait, messze
világok csábító távlatit,
álomszekéren, kék hegyekbe járja.

Én is tovaszálltam,
kék hegyekbe jártam,
valóság szekerén
világot bejártam...

nincsenek kék hegyek
hol titkok rejlenek,
sem virágtengerek,
sem tündér emberek.

Csak tornyos házfalak,
mint kormos bűnfalak,
mik lelket fojtanak,
de vigaszt nem nyújtanak.

Ó, ha szállni tudnék,
most már vissza szállnék,
kakukk madárnak hangos szavára
most már jól vigyáznék,

de tudom, göröngyös
utakon mindhiába járnék,
mert olyan régi, régi fehér
akácos utat, ezen a világon,
már sehol, de sehol,
többé nem találnék.

Milyen jó

Milyen kár, hogy az
élet mulandó,
minden ködbe vész,
mi benne szép és jó.

Az ifjúság az álom,
minden ködbe vész,
s marad a lepkehálóban
gyűjtött bús emlékezés.

Milyen jó, hogy
az élet mulandó,
minden ködbe vész,
mi bús és szomorú.

A csalódás, a bánat,
minden elenyész,
s marad a lélekbárkában
gyűjtött bölcs örvendezés!

Hosszú nyárfás úton

Úgy jött mint szélvész,
s vihar sodorta fellegek,
jött, s léptei nyomán
a föld is reszketett.

Lova patái átléptek
évezredek,
hisz benne szittyák ereje
s vére csörgedezett.

Jött, s Vereckén átlépte
a Kárpát hegyeket,
s egy hosszú nyárfás úton,
hozzánk megérkezett.

Jött, s pipázó apámmal
róttak bő beszédek,
míg titkon, szemre vette
most, a házi tűzhelyet.

Fákról, lovakról, tavasz-
vetésről folyt a szó,
s koccintottak borral,
mert ez már így való.

Mesélné azt is, hogy
portája szépen, fedve áll,
s kitárt kapukon a ház,
már asszonyára vár.

Agyán csak átsuhant,
de szóval nem mondotta,
csak rövidke pipáját
tűzzel meggyújtotta.

Szikrát fogott a tűz,
s valami, lángra gyúlt,
s a szittyatűztől égve,
egy másik tűz is kigyúlt.

Asszonyt kapott az új porta
kitárt kapuja,
s szívet kapott az ő
szittyák, ifjú lovasa.

Tavaszi virágzott, s benne
füttyült a víg sárgarigó,
ó mennyi ígéret, ezernyi
édes, tennivaló.

Lett áldás, kereszt palást
az eskető papon,
s elindult két forró szív,
a hosszú, nyárfás úton.

Fordított törvény?

Századunk világa
merőben új világ,
megfordítottak most
törvényt és bibliát?

E sáros földgolyó
nem tűr komédiát,
fordított törvénye
bosszúért kiált.

Férfié a porond,
az ember elsőé,
verejtékes juss,
a kenyér keresőé!

Fordított a világ,
mely törvényt megcserél,
valameddig él,
de sikerben elvetél.

*Hol a szív tanyázik
ott fészkel a család,
ott nyílnak a rózsák,
ott nyílnak ibolyák.*

Sátor embertől...

A nagy teremtésben
Ádám lett az első,
s oldalbordájából
lett a csodás kettő.

Sátor embertől az
atom korszakig,
Ádám az Évához
meg nem változik.

Legyen bár szerelme,
tűz, mely lángban ég,
reá hullathatja
csillagok egét,

lábához rakhatja
kincsek özönét,
de el nem tűrheti, a
másod szerepét!

*Senki sem lehet nagy,
ki posztját elhagyja,
ki terhét eldobja
az kincsét ott hagyta.*

*„Tanulj a szemek csillogásától
mely mindent lát, de önmagát soha!”*

Keretben éltem

Keretben éltem mint
falra függő képek,
melyek a keretből
soha ki nem lépnek.

Így állított őrt a
kor s a világnézet,
amely bástyafalat
épített a nőnek.

Mert a család szentély,
hol szív tüze éled,
s oltár, melyen hitek
s áldozatok égnek.

Ha kilépsz a keretből
falak összedőlnek,
„Róma ledől,
s rabigába görnyed”.

Család s társadalom
törvényt szab a nőnek,
melyek pillérei
keresztény eszméknek.

Reszket a csönd

Reszket a csönd, mint
lepkeszárnyú végzet,
Élted óráján
percmutató lépked.

Rögzített időben
gép órája lejár,
serceg a csönd,
lét órája... megáll.

Kinek, mikor, meddig?

Hetedhét országra
szóló lakodalom,
Gyönyörű menyasszony
násznép és vialom

Templomi oltár és
harangok zúgása,
két kereső szívnek
eggyé dobbanása.

Terített asztalon
bőséges lakoma,
világos virradtig
szól a zenebona.

Mint hullámozó tenger,
csipke-szoknya lebben
andalogva lassan
majd mind sebesebben.

Suhannak a párok,
suhan a gondolat,
Mi is a boldogság
kinek mennyi juthat?

Kinek, mikor, meddig?
tengerben egy cseppnyit,
s ki meg nem becsüli
veszti valamennyit?

Olyanok is vannak
kik tenyéren hordják,
s apró forgószelek
mindig elsodorják.

Táncolnak a párok
csillognak a szemek,
s mégis, annyi ember
hord egy vérző szívet.

Szomorút meg fájót,
vihartól dobálót,
Olyan ember szívet,
olyan földön járot.

Úr Isten, Te hallod
szívek dobbanását
valahogy intézd el,
emberszívek vágyát.

Valahogy így vagy úgy,
Te jobban tudhatod,
sorsoknak könyvébe
kinek mi íratott.

Banyakemence

*Csengő bongó aranyalmákról
mondjunk szép mesét.*

Koldus, vagy király?

Mindegy,
apró kis köntösben
koldus, vagy király,
az ember-szív fájni,
megtanul korán.

Legyen bár kunyhód,
vagy fényes palotád,
megreszket a kis szív,
ha surran az árny.

Mert lélek az ember
akármilyen parány, s
a szív, mindig fáj
egy másik szív után.

S e parányi darabka
könnyen megreped,
ha nincsen anyakéz,
mely törül könnyeket.

Ó vigyázd nagyon
ez igaz gyöngyöket,
jóság balzsamával
óvd e szívsebet.

Jaj ne hagyd magára
ki téged szeret,
öleld magadhoz a
kinyújtott kezét.

Óh jöjj, minden anyákba
oltott szeretet,
deríts mosolyt
és gyújtsál meleget.

Dalolj anyám, ó ringass
mint lenge nád,
az emberszív, jaj,
hogy az emberszív,
ne fájjon túl korán.

Banyakemence

Uram, hogyha egyszer engem megkérdenél,
ez árvult világban, vajon mit szeretnél,
akkor én sóhajtva, csupán annyit kérnék,
Adjál egy vén öreg búbos, banyakemencét.

Mert akkor én abba, tüstént befűtenék,
vállamon hoznám a rőzsét s a venyigét,
járnám az utcákat, házakat szerteszét,
s minden síró gyermeket összeszednék.

Vélük körül ültetném a vén banyakemencét,
hoznék kis csuporban, nádmézes tejecskét,
Tündér Ilonákról mondanék szép mesét,
s csengő-bongó aranyalmákról zengenék.

Mondanám, addig mondanám a szép mesét,
míg felszáradnának a könnyes szemecskék,
míg kisímulának a gödrös kezecskék,
s a mindent boldogító álom édes,
csorgó méze folya szerteszét!

Édes, aranyos, kisbaba vagy

Az élet fájának termése vagy.
Titkos, láthatatlan, felséges akarat.
Virág, mit a napfény körül kacag,
Kehely, hol nektárok méze fakad.

A jóság fájának termése vagy.
Jóság, mit fel nem fog, emberi agy.
Jóság, mely mosolyt és könnyet ad,
Jóság, mely el nem fogy, mindig csak ad.

Szeretet fájának termése vagy.
Gyümölcs, mely szív dobbanásából fakad.
Nincs benne szándék, nincs benne öntudat,
Titkok erejének rejtelmes foglya vagy.

Karácsonyi kis angyalok

Sok-sok kicsi angyal,
röpköd mostanában,
szakállas télapó
zúzmarás havában.

Sok-sok kicsi angyal
azt suttogja éppen,
karácsony estének
közelgő hetében,

a legszebb ablakot
hagyjuk nyitva éjjel,
hogy szárnyas angyalkák
bepölyve szépen,

szorgalmas kezekkel
halkan észrevétlen,
karácsonyt hozzanak
kis Jézus nevében.

Az egyik angyalka
Ágicát keresi,
arany skatulyában
hű szívet hoz neki.

A másik Angyalka
Palikára gondol,
s arany skatulyában,
szeretet dorombol.

Aztán jön sorjában
Csöpi angyalkája,
arany-szívet akaszt
annak is nyakába.

Majd pici Annuskát
ölelik csókolják,
s játszadoznak velük
rózsaszín Angyalkák.

Karácsonyi fények,
szikráznak az éjben
s a boldog szülőknek
könny csillog szemében.

S amíg álmodoznak
vigadoznak szépen,
kis ablakot nyitnak,
odafenn az Égen.

A Kicsi ablakban
ott áll a Jézuska,
apró kis kezével
a földet forgatja.

Benéz, bekukucskaál,
minden kis ablakba,
meglátni, érezni
hallani akarja,

él-e még a földön,
szeretet hatalma,
mellyel a világot
megajándékozta.

Legszebb csoda!

Úgy nézd a kisedet
mint a legszebb csodát,
mint Isten titkainak
legszebb ajándékát!

Nézz csak a szemébe,
s Ő, visszanéz reád,
s meglátod benne
a legszebb csodát.

De jaj, ki megzavarja
egynek is álmait,
irtózatos bárdal
az Isten visszaüt.

Szeresd a gyermeket
ez égi szent csodát,
s vigyázd az álmait,
lelkének halk dalát.

Nagy volt anyám

Nagy volt az én Anyám,
mert kicsiny tudott lenni,
gazdag, mert szívének kincséből,
mérték nélkül hagyott meríteni.

Erős, mert gyöngé vállain
a szenvedés súlyát,
jószág mosolyával
tudta elviselni.

Szent volt anyám,
mert hótiszta szívének
aranyló kelyhében hűen,
s igazán tudott szeretni.

Okos volt anyám, mert
hitté vált benne minden tudomány,
nem fogott rajta hamis szó,
s nem a settenkedő ármány.

Szép volt anyám,
mély tüzü szemének tükreben
élet, s boldogság fénye
sugárzott reám.

Ó, az egész világot oda adnám,
ha reszkető kezét csak egyszer,
csak még egyetlen egyszer
megcsókolhatnám!

*„Isten megfoltozza
tépelt ruháidat,
ha átadod néki
a nyűtt darabokat.*

*Édesanyjánál van
a tű és a cérna,
segítsél Neki, mert
nagyon sok a dolga.”*

Élt, dalolt, szeretett...

Valamikor úgy néztem én
az Édesanyámra,
mint házunk előtt nyíló
legszebb rózsafákra.

Ám kertünkben az ősz,
lassan belopakodott,
s halkán, egy-egy rózsaszálat
a szél elkapkodott.

Aztán, mindig sűrűbben
jöttek a gond-napok,
Anya volt ő, kinek bő
s szent áldás adatott.

Eljött az ősz, s dér
csillogott már fekete haján,
míg halk furulyaszóval
köszönt el tőle a nyár.

De Ő szép volt nekem
így is, élte alkonyán,
nem torzult benne lázadás
múló tavaszok után.

Hiszem, ki dalolva szeretett
és hitt, ahogy Ő tette,
arra soha nem múló boldogság
vár már mindörökre.

*Hivő ember a csapások alatt is él,
a hitetlen: a jólétben is elégedetlen.*

Meggyógyított a szeretet

Az ágyamat megvettem,
orvosságot is bevettem,
lázás szívem nem csitult el,
mindig csak hevesebben ver.

Hoztak másik orvosságot,
felírtak sok jó tanácsot,
se nem használt, se nem ártott,
szenvedéstől meg nem váltott.

Egyszer aztán úgy álmodtam,
Anyám járt itt míg aludtam,
fejem alját megvetette,
kezét homlokomra tette.

Rendet rakott a szobámban,
szőlőt hozott asztalkámra,
halkan tett-vett míg aludtam,
szemét le nem vette rólam.

Mikor aztán felébredtem,
Ő csak mosolygott mellettem.
Olyan volt mint régi nyáron
elfelejtett édes álom.

Egyszeriben meggyógyultam,
lelkét mikor nálam tudtam,
szívem tovább nem szenvedett,
meggyógyított a... szeretet.

*Nagy nagy bánatokra, nincsen más orvosság,
egy csupán a vigasz, mikor elfogadják,
s bűnük törlésére, az irgalmas Isten,
lába elé rakják.*

Lacika

Mamika kapott egy piros brokát ruhát,
Bálba mentek,
S megkaptam tőlük kis Lacikát.

Lehoztuk a kicsi, hófehér ágyacskát,
Tejes üveget, mackót.
Meg sokféle portékát.

Ámde, hogy alvásra került a sor,
Nem volt az egyéb,
Csak mosoly!

Meséltem néki tücsköt, bogarat,
Ágyába tettem
A selymes kis nyulat,

Sóhajtvá kértem a csillagokat,
Küldjenek bársonyos
Álom pillangókat,

De Lacikánk csak játszott, nevetett,
Gúzsba kötötte a lusta
Álom szekeret.

Kivettem hát a kicsi ágyacskából,
S térdemre ültettem, mintha csak tréfából
Kergetném az álompillangókat,

Dúdoltam néki, régi öregdajkák dalolta
Altató dalokat.
Tik-tak, s mire az óra éjfélre haladt,

A bársony pillangók
Sűrű kárpitból
Szóttek álmofalat!

Aludj Kicsim! apáid késő unokája,
Kitépett, vérző gyökereknek
Átültetett Fája.

Aludj, csicsikálj Te édes
Te drága!
Jöttödét egy édes Haza,
Örökre visszavárj a.

Délibábos rónák világa hívogat,
Fürtös hajadnak kalászos
Fénye simogat.

Ringó búzatáblák ölen kéklő búzavirág,
A távolba tekintő ábrándok világát
Csókolta benned édesapád!

Éjfél utött az óra, kongatja a múltó perceket,
A báli éj csalfa varázsa suttogva kérdi:
Szeret, nem szeret?

Emitt a hálószobák
Csöndes homálya,
Szent áhítatnak ad helyet,

S a piciny kacsók szorosán kezükben tartják,
Az életet adó édes,
Langyos meleg tejet.

A kék hajnal opál homálya
Derengve suttogja
Közalgó üdvözetét,

A báli éj varázsa szertefoszlik,
Szétpattan, mint szivárvány színekben cikázó
Szappanbuborék,

Aztán mamika szekrénybe akasztja
A lány dalokat zengő
Piros brokát ruhát,

És szívére szorítja, e pelyhes életcsodák
egyetlen igaz szívszózatát,
Az élet e kacagó, duzzadó,

Édes rügyfakadását:
Lacikát!

Az, ki anyává lett

Emlékek könyvének
míg lapjait forgatom,
megáll kezemben a könyv
egy jelzett oldalon.

December volt,
elsejét írtunk e napon,
s vidám piros vasárnapot
hófehér hajnalon.

Nagy volt nekem e nap
s szép volt nekem nagyon,
mert anyává lettem én
ezen a szent napon.

Semmi sem volt többé
körüitem a régi,
valami szent csoda jött,
a régit kicserélni.

Ám telt az idő múltot,
sok levél lehullott,
s madár a fészektől
sokszor elbúcsúzott.

Kiröpült az egyik,
utána a másik,
s a gyöngye fiókáknak
röpülése látszik.

S én, tünődve nézek
az élet ablakán,
s csak nézem röptében,
ha száll egy kis madár.

Mert táncol az élet,
vihar zúg valahol,
az, ki anyává lett
többé nem szabadul.

Anyákért sóhajt e nagy beteg világ

„Adjatok százezer
igaz édesanyát,
hogy újra szülessen
egy haldokló világ!”

Anyákért kiált
ez új kornak embere,
tán forró anyaszív
még csodákat tehetne,

parazsat, lángokat,
tüzeket élesztve,
hogy egy halott világ
felébredne tőle.

Anyát rimánkodnak
bús árva gyermekek,
tárt karokkal várnak
dús anyaszerelmet.

Vajh feledve van már
a női hivatás?
és helyébe lépett
egy bósz versenyfutás?

Mert a tudományok
dübörgő szekerén,
valahogy eltűnni
látszik az ős erény.

Mit ér a világnak,
tengernyi tudomány,
ha dús életcsírák
elpusztulnak nyomán.

Ha üres lesz a bölcső
és üres a ház,
ha nincs többé mosoly
és nincsen kacagás!

De ha olykor mégis
az élet megéled,
s parányi kacsók már
ölelésre készek,

Ők anyákat várnak,
és anyát remélnék,
vajh, csak részét kapják
a puha kenyérnek?

Pedig ők az egész
anyaszívet kérik,
nem elég csak morzsát
vetni oda nékik.

Bizony nem elég,
a pompás gyermekszoba,
hiába játékok
óriás halmaza.

Anya nélkül nem szól
a fényes trombita,
szemét sem csukja le,
síró hajás baba.

Nem kell itt a párfüm,
a selyem kimonó,
semmi sem kell itt,
mi nem a szívből való.

Anya kell Anya!
Kit szeretni volna jó,
karjain aludni,
álmodni volna jól

Anyát, anyát kiált
e beteg új világ!
S nyomán virágos kertté
válna a világ.

Nem is volna többé,
bús, szomorú ember,
ki szeretni tanult,
az mind boldog ember!

Meghal a gyümölcs

Az ajtó megnyílik,
ifjú nő a soron,
majd műszerek zaja,
a mütő asztalon.

„Rövid leszek, nem érez
semmit asszonyom”,
s Ég felett ítelt most,
egy földi hatalom.

A végszó elhangzott
egy élni akarón,
s egy apró szív megáll
a boldogság tavon.

Az orvos meghajol,
s figyel szívhangokat,
mert élet lüktet ott
egy anyaszív alatt.

Igen, egy új élet,
a szeretet helyén,
egy boldog hitvallás,
egy boldog új remény.

Egy áldás a csodák
szent birodalmából,
titkos akarat,
a titkok világából.

Élő valóság,
a szeretet álmából,
mennyei ajándék,
az Isten karjából.

Egy titkos szent csoda
most vette kezdetét,
ó áldott anyaméh,
mely hordozza örömét.

Ám, ki most ott fekszik
a mütő asztalon,
vérben szövetkezett
egy élő magzaton.

Meghalt a gyümölcs,
letépték virágát,
meghal a nemzet is,
ha szívét kivágják.

*„Ne felejtsük el, hogy akik
a születéskorlátozást hirdetik –
jóval előnyösebb helyzetben vannak:
ők már megszülettek.” (Betty Jerome)*

Könnyező Cherubok

(„An Angel’s Epitaph” by Katie Collier – fordítás angolból)

Puha kis fészekben
békésen pihentem,
míg Cherub angyalkák
könnyeztek mellettem.

Piciny vagyok még
és meg nem értettem,
mért nem foghatja meg
anyám, a kis kezem.

Kevéssel ezelőtt még
apró kis Mag voltam,
de édes szüleimtől
életre hívtattam.

S most mégis úgy hallom,
hogy arról beszélnek,
hogyan vethetnének
életemnek véget.

Valamit kell tenni,
mondta édesapám,
s valahová elmegy
az én édesanyám.

Azt mondják „abortusz”,
vajon, mit jelenthet?
Talán, hogy ők ketten,
engem nem szeretnek?

Tőlem telhetőleg
én mindent megteszek,
ne okozzon létem
fájdalmas perceket.

Annyira szeretném
megmondani nekik,
csupán csak annyit,
hát hogyha megértik,

hogy az én kis szívem
szeretettől vérzik,
hogy élni szeretnék,
élni, ahogy ők is.

Jaj, de mi történik?
jaj, édes Istenem,
úgy hallom ítélet
hangzott el felettem.

Halálos ítélet, ó
miért, mit tettem,
hogy élni szeretnék,
hogy őket szeressem.

Jaj, mit teszel anyám?
Égbe kiált e bűn.
Meg nem bocsát az ég,
bűnhődsz kegyetlenül!

Életet adtál, és
ha most elveszed,
véres lesz a kezed
s vértől ázik szíved.

Ez hát az „abortusz”
mit meg nem értettem.
Ezért könnyeznek hát,
Cherubok mellettem!

Apák napjára

Jaj ne feledkezzünk
az Édesapákról.
A cipőcskét, ruhácskát
feladni tudókról.

A lábujjhegyen járó
betakargatókról,
a viharban szélben
megállni tudókról.

A minden földi rongyot
eldobni tudókról,
az állhatatosokról
a csodálatosokról,

a minden bajok között
Éghez fordulókról,
a minden bántásokat
feledni tudókról.

Egy egész életet
csak „Nekik” adókról
áldja meg az Isten
szívek trónusáról.

*Drága Édesapám,
amíg gyermek voltam,
gyatra kis eszemmel,
szavad panasztam.*

*Nagy idők intését,
szívem fel nem fogta,
bölcs szavad most,
az élet igazolja.*

„Első és legnagyobb parancs a szeretet”

*„A szeretet parancs”,
így mondá a Mester,
mert ha e parancs él,
több parancs már nem kell.*

Nehéz parancs

Nehéz parancs a szeretet -
„szeresd azt is, kit nem szeretsz,
szeresd ellenségeidet!”
azt, ki átkot szór ellened.

Uram! hogy kívánhatsz ilyen,
szívet megcsalni nem lehet!
Tudom fiam, nagyon nehéz,
de nélküle semmit nem érsz.

Ha szeretni könnyű volna,
érted meg se haltam volna,
vérem se hullattam volna,
meg se váltottalak volna.

E parancsot azért adtam,
mert a szív, nem csalhatatlan.
Egyszer gyűlöl, máskor szeret,
kit ma feled holnap szeret.

Látod ilyen a szív titok,
mikor benned ajtót nyitok.
Meglelem kit elgáncsoltál,
és akit kővel dobáltál.

A szeretet nehéz kereszt,
de a legtöbb, mit megtehetsz.
Dölyfős szíved megalázni,
és minden nap megbocsájtani.

Önmagadat legyőzetni,
értem tudod csak megtenni!
Ez a földi élet titka,
ez a szeretet hatalma.

Csillogjanak fénysugarak

Amikor a jeget vágom, csákányt,
baltát kell használnom.

Ám a napnak egy mosolya,
arany folyammá duzzasztja.

Ömlik, árad, zúg a patak,
benne ficáncoló halak,

csillogják a fénysugarat,
felejtnek jeget, havat.

Szív is ilyen, mikor szeret,
dalol, mosolyog és nevet.

Így dolgozik a szeretet,
mikor begyógyít sebeket,

tépett, összerongyolt szíveket!

*Mit ágyúk és misszilek
megtenni nem tudnak,
megteszik a szív és
szeretet hatalmak.*

*Ha szíved kőből van,
s nem aranyból való,
csak olcsó árucikk,
mit nem vesz meg a zsidó.*

*Szeress szeretettel,
szeress szerelemmel,
szeress értelemmel,
szeress gyötrellemmel,*

*de szeretni kell,
mert így lehetsz csak ember!*

Mindenki szívért könyörög

Ha nem kapnál szeretetet,
adjál másnak, hogyha lehet.
Nem kell érte messze menned,
csak egy lépésre van tőled.

Mind mi él, szívért eped,
ember, állat, fák és füvek.
Gazdag, szegény, mind egyre megy,
mind szeretet után piheg.

Szeress kutyát, kis verebet,
Embert, kit a sors kivetett.
Szeress szurtos kisgyereket,
kit a bűnös utca nevelt.

Szeress zúgó patak vizet,
folyásának készíts helyet.
Tedd el útból a köveket,
óvd a megsebzett szíveket.

Szeresd, kit a sors ostoroz,
kiben fajtád vére csorog,
kit cudarul földre vertek,
s nagyhatalmak félre tettek.

Homlokodra kereszt vizet,
pap tenyere ezért hintett!
Keresd a szenvedő szívet,
s bennük saját magadat felleled!

Mérleg serpenyőjén...

Segíts Uram! mert embernek
lenni oly nehéz,
folyvást küzdésben élünk
s hidd el, az öröm, oly kevés.

Hányattatásban élünk,
habzó hullámok vizén,
vágyaink magasba törnek,
majd újra elmerülnek
az élet tengerén.

Majd özönével hullnak
reánk, bő kívánságaink,
s ha miénk lett a vágy, már
miénk lettek dőre csalódásaink.

S mégis tovább futunk,
s szeljük a hullámot
új partok felé,
ködlő délibábok s gomolygó,
bolygó fellegek fölé.

Uram segíts hát, mert
embernek lenni oly nehéz,
világra jöttünket ismerni,
s a holnap zárt kapujában
éket verni, megint csak oly nehéz.

De legnehezebb mégis
emberek közt élni,
nyájas szavak mögött
szíveket szemlélni,

torzított tükrökben
magunkat megnézni,
mérleg serpenyőjén
sorsunkat lemérni,
hidd el Uram ez mind, mind
nagyon, de nagyon nehéz.

Apró szív-titok

Mi történt ma velem,
hogy ily boldog vagyok,
csillagok állásán,
semmi sem változott.

Dal van a szívemben,
s a lelkemben béke,
mint mikor nap süt le
a virágos rétre.

Vajon szeszély csupán,
szív bodros játéka?
Apró kicsi hullám,
mely egymást felváltja?

Tán valami fény,
mint velencei lámpa?
Csillagragyogásban
az árnyat nem látja?

Egyszer csak fény derült
e titkos játékra,
mint váratlan ajándék,
úgy jött birtokomba.

Nem, nem lehet ez más
e boldog szív-titok,
mindössze csak annyi,
hogy szeretni tudok,

hogy Istent átkarolva
felejteni tudok.

*Vigyázzunk nagyon
az emlékeinkre,
belőlük él, vagy
hal az ember lelke.*

*Ami szén volt, jó volt,
rámázzuk keretbe,
s ami szomorú volt,
takarjuk lepelbe.*

Sebaj

Ne bándd,
ha mostoha sorsod
jóra sose fordul,
nézd a sziklás
hegyláncokat,
helyük, sose mozdul.

viharok megrázzák,
villámok pásztázzák,
sebaj,
a nap megcsókolja
gyopárral tarkázza,
csuhaj.

Ne bándd,
ha mostoha sorsod
jóra sose fordul,
így akarja Isten
a sziklás hegyekkel,
s int, hogy te se mozdulj.

Rágalmak nyaldosnak,
tűznyelvek mardosnak,
sebaj,
ez Isten hatalma,
szíved Ő akarja,
csuhaj.

Elmúlt a nyár

Ködben úszik
már a határ.
Életéből
elszállt a nyár.

Szél fújja az
ősz lombot,
nyár hevének
búcsút mondott.

Messziről már
ballag a tél,
havat szítál,
zizeg a szél,

s szívek lángjának
melegén,
a hulló csönd
békét mesél.

Levél Ilonkához

Ilonkám, jó lenne
Hozzád elröpülni,
s szívünket egymásnak
újra kiönteni.

Milyen jó is lenne
kávét gőzölgetni,
kandalló tüzénél
múltakon pihenni.

Idők tengerében
halványuló képek,
mélyen a rejtett szív
zugában henyélnék,

jó lenne vigaszul,
mostani időknék!
S míg lapjait forgatjuk
álmok emlékének,

idők múlt hárfái
halkabban zenélnék,
hullása is hallik
zizegő levélnék.

Szeptember végén
a fák is mesélnek,
izzó csókjáról
napsugár kévéknék.

Így ízlelem mézét
piros cseresznyének,
zamatát ifjúság
bohókás szívének.

S míg szállnak felettünk
múltak és emlékek,
hallom suhanását
száguldó időknék,

s gördülő kerekét
nyár szekérének,
végtelenbe tűnő
véges földiségnek.

Jó lenne még egyszer
átölelni téged,
emlékvirágokból
csokrot kötni, szépet,

asztalára tenni
új idők népének,
gépek világában,
a búsán élőknek!

Vissza kell menni...

Vissza kell menni
a régi, régi házba,
fundamentumiknak
ős talapzatára.

Vissza kell menni
a régi portához,
szent családi fészek
tisztá oltárához!

Vissza kell menni
a kitaposott úton,
a verejték taposta
szűkre szabott úton.

Vissza kell menni
a Teremtés Urához,
lángbetűkkel vésett
parancsolatához.

Vissza kell menni
a sivatag porába
a szegény Jézusnak
lába nyomába.

Vissza kell menni
a régi karámba,
az egyedüli Pásztor
ölelő karjába.

Vissza kell menni
a Golgota csúcsához,
megszaggatott ruhánk,
megfoltozásához!

Csillogó kardvágás

Tanuljunk mindennap
új életet élni,
mi tegnap összedűlt,
ma, újra felépíteni!

Nap is minden reggel
szétárasztja fényét,
elfelejti dúló
viharok szeszélyét.

Tanuljunk mindennap
új szívvel ébredni,
vesztett csaták után,
új harcot kezdeni.

Új kardot rántani,
új lantot pengetni,
régibűt feledve,
új szívvel szeretni.

Tanuljunk mindennap
új életet élni,
tanuljuk a rosszat
jóval kicserélni.

Földi világunkban
nem lehet megállás,
legyűnk a bozótban
csillogó kardvágás,

tépett fa gyökerén,
új tavaszi hajtás.
De jaj! sose legyűnk,
vétkes megalkuvás!